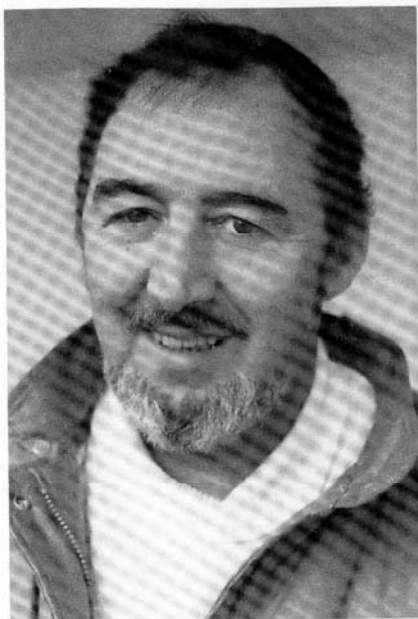

en bok om medvetna astralresår till högre livsplan där guiden är hans fru

Den resa som Sture Johansson berättar om kan inte beställas på någon resebyrå. Den kan inte köpas för pengar. Det handlar om en resa till länder bortom här och nu som vi människor i vår okunnighet vanligen förnekar.

Sture Johansson färdas tillsammans med sin hustru. Eller snarare är det så att hon är reseledaren som varsamt lotsar honom från sevärdhet till sevärdhet på denna osannolika men verkliga resa. Allt händer under en enda oförglömlig natt.

STURE JOHANSSON
RESAN TILL LUSSET

[Sture Johansson \(Ambres kanal\)](#)

Omslagsbild: Bertil Ludvigsson

Förlag: STURID, Nyskoga

Larsons Förlag 1974. Boken ut/slutsåld efter information på nätet, men gamla eller begagnade utgåvor finns säkert på bibliotek och antik-affärer. Det finns bilder på den här webbutgåvan som inte fanns i boken från 70-talet.

*

Det här är en bok som kom ut för ett halvt sekel sedan, i den tid då den "nya världsimpulsen" började slå rot över världen och först och främst i norr, där många var inkarnerade för att föra delar av denna impuls ut i världen. Den här boken är alltför viktig för att inte vara tillgänglig för alla sökande personer!

[Ljudbok av denna i mp3](#)

utanför kroppen

Var är jag? Denna hemska känsla man får när man inte vet var man är!

Jag tittar mig omkring. Jovisst, nu ser jag, jag står i mitt sovrum. Jag ser ju tavlorna. Väggar och allt är sig likt. Ja, så är det. Jag måste ha gått i sömnen.

Det var länge sedan, tänker jag för mig själv. Inte sen jag var barn har jag gått i sömnen. Undrar vad jag har gjort? Tur att jag vaknade innan jag hann gå ut ur lägenheten. Tänk om jag hade gått ut på gatan! Vilken uppståndelse det då skulle blivit! Jag rös till. **Jag tittade på sängen och tänkte gå och lägga mig igen men blir stående helt stel. Vad är det? Jag kan knappast tro mina ögon. Det ligger någon i sängen.** I min säng. Jag tittar närmare. Börjar urskilja dragen på den person som ligger där. Börjar frysa. Stirrar som om jag inte tror mina ögon! Det är jag, men ändå inte jag - jag själv ligger i sängen! Men hur kan jag då stå här? Jag ser ju mig själv, och ändå står jag här. Vem är då det? Det är jag, det ser jag ju men hur är jag död? Tusentals tankar rusar runt i min hjärna. Då ser jag att bröstet höjs lugnt och tryggt på mitt andra jag som ligger där i sängen. Nej, död är jag nog ändå inte men hur...?

Då slår det mig plötsligt: Jag har gått ut. Ja, så är det, jag har gått ut! Tittar på klockan. Den är tio minuter i tolv. Jaha, tänker jag spöktimmen! Tittar närmare på mig själv i sängen. Javisst, det är ju jag. Är övertygad om det. **Jag har gått ut ur min kropp!** Jag fylls av jublande glädje. Tänk att jag har fått gå ut på detta sätt. Jag kan inte tro det!

Jag ser att det jag, som iakttar, har ett fluidum omkring sig. Jag sveper det som en kappa omkring mig, och det tar form som en kappa med hög krage, som om det i sig självt var levande.

<<Nu ser jag på min hustru som ligger där i sängen intill mig. Jag börjar se en blekblå aura omkring henne. Den blir större och jag blir medveten om att jag har samma färg själv där jag ligger. Skenet hos henne tycks växa ut och gå från hjässan ner till fötterna.

Jag ser på dessa kroppar mest på min egen. Jag får avsmak för dess brister och fel. Den andas lugnt och tycks vara i djup vila. Så blir jag stående i tankar och tycks knappast medveten om något omkring mig. Jag väntar visst på

något. Vad det är vet jag inte, men det är något. Då ser jag hur den aura som omger min hustru tycks vibrera till. Jag ser liksom en vågrörelse och det höjs en skimrande gestalt ut ur hennes kropp. Det är hon och ändå inte hon. Den reser sig och kommer emot mig, den tycks tala till mig. Nej, den talar inte. **Det är som om tanken växte inom mig själv.** Den sitter mitt inne i min hjärna.

Jag visste att du skulle vänta på mig, sa den!

Jag ser på denna underbara varelse som har kommit mig till mötes. Från hennes navel går det ut ett tunt, diffust, lysande snöre silversträngen, som blivit så mycket omsjungen i skrifterna vår livssträng, som kallar den fysiska kroppen tillbaka när dess uppdrag är slutfört på den andra sidan.

Hon täcker över sig med tanken, draperar sig med en slöja och ordnar sin astrala klädsel, så att hon är som en sagans prinsessa eller fé. Jag ser på henne. Hon har fotsid klädsel med en slöja som faller ner från pannan. Jag vet nu, att så här har vi stått många gånger tidigare för att förbereda oss inför *den nattliga delen av vårt liv.*

Jag förnimmer hennes väsen och känner en stor ödmjukhet för henne. Känner mig en smula grov och enkel inför detta väsen. Ja, till och med en aning blyg men upplever också en inre spänning.

Vad ska ske? Vad ska hända? Skulle även jag få ta del av de dimensioner, som så många filosofer och tänkare hade gått vilse i dessa irrgångar och labyrinter, denna värld med så egenartat utseende!

Jag väntar spánt på vad som nu ska ske och tycker mig ana, att det är av en speciell orsak som jag har fått uppleva denna utflykt ur min fysiska, jordbundna kropp. Jag känner mig upplyftad och lätt, som om min kropp inget vägde, och jag undrar i mitt inre om vi nu var tyngdlösa och kunde förflytta oss vart vi ville.

Jag blev stående i ödmjukhet inför henne och väntade.

Ånyo hörde jag den röst som jag tyckte kom från mitt inre.

Jo, jag visste att du skulle vänta på mig!

Det var mera ett konstaterande av fakta. Hon visste det! Och jag undrade hur hon kunde vara så säker. Hon var ju inte först här utan kom medan jag såg på.

Var det så enkelt?

Jag tyckte att det såg så enkelt ut när min hustru kom mig till mötes. Jag undrade hur det sett ut när jag själv hade gått ut ur min kropp. Jag var ju inte medveten om det förrän jag stod vid min säng och såg mig själv. Jag undrade varför jag inte hade fått vara medveten som min hustru. Många gånger hade jag önskat detta så brinnande, men hade inget minne av hur det gått till.

Jag iakttog henne spánt som ett barn som ska få veta en stor hemlighet och som knappast kan bärga sin nyfikenhet.

Min vän, om du har klar uppfattningsförmåga och inte har låtit dig bindas med tidens boja och av vårt inrutade system, så ska vi då gå!

Min hustru ser på mig. Hon är sig inte lik. Jag känner henne inte men ändå känner jag henne. Jag vet! *Hon är den som jag så ofta sett i mina drömmar och förgäves försökt att nå.*

- Ja, du har rätt, ekar det i mitt huvud. Jag har ofta försökt att få dig med. Men dina dagar har varit fyllda av arbete och oro. Du har varit i hel och fullkomlig vila. Din andra kropp har helt enkelt inte orkat höja sig över din fysiska kropps låga vibrationer. Vid en del tillfällen har du kommit med, **men då har dina vibrationer legat kvar på det medvetna planet, och detta har gjort att du har blivit nerdragen i de sfärer som skaffat dig mardrömmar och nattlig oro.**

Ja, så är det!

När hon nu talar till mig så ser jag allt och minns den fasa och oro som jag fått uppleva. Jag ryser till där jag står. Känner kyla. Då tar hon min hand i sin. Jag kan inte känna någon som helst beröring men genomströmmas av värme, en värme som strålar ut i mig med stor kraft.

- Tänk på kärlek, säger hon, inte den fysiska utan den kosmiska - då ska du känna hur du lyfts över dessa problem. För i detta tillstånd är din tanke du själv. Inte helt, men vi kan säga till en åttio procent. Det såg du själv när vi formade våra kläder i detta tillstånd. Se på våra kroppar! Vad ser du?

Jag ser inget anmärkningsvärt utom att den blå färgen nu har djupnat och auran blivit mindre - liksom koncentrerat sig. Hos mig själv svänger den en aning, men den har inte lugnat sig från dagen och dess besvär ännu.

Så blir jag långsamt seende, men jag vet inte hur. Ja, jag menar seende på ett sätt som jag inte trodde var möjligt. Jag ser våra kroppar och gradvis djupnar mitt seende och jag börjar urskilja skuggor som rör sig omkring oss. Jag blir inte skrämmd men snarare förvånad över detta. Jag tror från början, att det är våra egna skuggor, men blir tillrättavisad av min hustru som påpekar att i detta tillstånd ger vi inga skuggor. Det är så rätt - men varifrån kommer då ljuset?

- Det ska du snart få se, blir hennes svar, men titta noga nu. Vad ser du?

Jag skulle vilja beskriva det så, att samtidigt som mitt seende djupnar, så förlorar rummet sina proportioner. Rummet är fortfarande rum, men det är större - oändligt stort.

- Det som är du, och det som är jag, är ett medvetande, säger min hustru och kommer för en sekund så nära, att jag förnimmer hennes varma kärlek genomströmma mig.

- I och med att vi är ett medvetande så förlorar rummet sin vanliga karaktär. Vi har inget att jämföra med. I ditt dagsmedvetande jämför du rummet med din egen kroppsstorlek. Tänk dig att du går tillbaka i minnet till den tiden då du var barn. Då var också rummet stort, beroende på att din kropp var mindre, men med åren krympte rummet allteftersom din kropp växte.

Hon har rätt, absolut rätt, men jag känner mig så liten och det känns konstigt med detta stora när man som jag är van att ruta in dimensionerna i meter och centimeter.

Mitt medvetande har ändrat karaktär så att det är mera klart och allseende. Jag skulle vilja beskriva det som om jag hade en ask tändstickor och kunde se alla sex sidorna samtidigt. Jag ser på min hustru och frågar:

- Vart ska vi fara? Och hur reser man?

Hon svarar, att vi har natten på oss och att vi ska se oss omkring i själens gränsland.

- Hasta inte. Undersök allt, hoppa inte över detaljerna.

....dessa varelser till uppgift att vaka över våra kroppar, så att inga störande element kan tränga sig in och skada oss.

Vi befinner oss fortfarande vid våra sängar, och nu ser jag vad hon syftade på. Vid huvud- och fotända ser jag fyra figurer, två vid fotändan och två vid huvudändan, ett slags astrala väsen, som inte liknar något annat jag tidigare sett.

- Detta är väktarna, förklarar min hustru.

- Väktarna, undrar jag lite enfaldigt. Vad är det?

- Jo, förklarar hon, under den tid som vi är borta ur våra kroppar och så

länge vi medvetet går på detta sätt, har dessa varelser till uppgift att vaka över våra kroppar, så att inga störande element kan tränga sig in och skada oss. Det är nämligen så, *att det inte är vår fysiska kropp som håller vår astrala vid liv, utan **vår astrala som håller vår fysiska kropp vid liv***. Om det nu skulle komma in något störande element antingen från den materiella världen eller från astralvärlden, så skulle chockverkan kunna bli oerhört stor om vi inte skulle hinna komma tillbaka till vår kropp. Denna chockverkan kunde under ogynnsamma omständigheter få vår silversträng att brista och vår fysiska kropp skulle då dö. Väktarna är till för att förebygga alla dessa risker och för att ge oss varning i tid, så att vi hinner tillbaka. *De är från en helt annan del av den stora evolutionskedjan* och ska snart inkarnera som människor*. Och de har själva påtagit sig detta ansvar dels för att studera människokroppen och dels för att lära av våra astrala upplevelser.

[*Mer om detta tema i boken 'en själs rese'](#) (och [eng.utg](#))

Här tystnade min hustru. Jag stod fullkomligt häpen, för detta var något som jag aldrig haft en aning om. Hon kände min förvåning och skrattade hjärtligt åt den. Jag tittade med ännu större nyfikenhet på dessa väsen, men kunde inte precis påstå att de var lika oss. Det var mest bara fråga om konturer av kroppsform och lemmar.

- Ja, säger min hustru, den själsliga delen håller på att nybildas för att rätt kunna tjäna i sin mänskliga form.

- Har de känsla, frågade jag?

- Ja, svarade min hustru, de består av bara känsla. Medvetandet är något annat som bildas först vid inkarnationen.

Orörliga står dessa väktare där. Jag känner det tryggt att ha dessa väsen stående vid sängen, för med dessa stumma stoder på vakt kan vi lugnt färdas i skeendets värld med dess mystik och dolska skuggor. Jag är djupt gripen av det underbara som nu händer mig och vänder mig bort från sängen med känslan av att nu få uppleva något som många människor skulle ge år av sitt liv för att få vara med om.

Jag blev stående i en känsla av vördnad och andakt en stund till dess min hustru frågade:

- Ser du något mera?

- Ja, svarade jag, ljuset - var kommer det ifrån?

- Det ljus, som du ser är inte ljus, blev hennes något förbryllande svar. Det är bara vad du tror är ljus. På detta plan - eller ska vi kanske säga i denna kropp - är vi oberoende av ljus. Det är bara i din fysiska kropp som du är beroende av ljus eller mörker. Du tror att du har ögon, och det har du bevisligen också. Men du använder dem inte som ögon. Pröva själv ska du få se. Slut ögonen och se!

- Omöjligt, sa jag! Men ändå slöt jag ögonen och ljuset försvann.

- Där ser du själv, sa jag!

Men min hustru skrattade och sa:

- Glöm dina ögon och koncentrera dig på att se, så ska du erfara att du också ser utan ljus. Ljuset är bara en illusion.

Jag slöt ögonen och ljuset försvann igen, men nu koncentrerade jag mig verkligen på att se. *Och till min stora häpnad drogs skuggorna åt sidan och jag såg lika bra som om jag hade haft ögonen öppna.*

- Detta är trolleri, utbrast jag!

- Nej, det är inte alls trolleri utan i högsta grad verklighet. Ljus och mörker är samma sak, men med en smula olika sammansättning. Och det är bara med dina fysiska ögon som du inte kan se i mörker. Men har i var andra kropp behöver vi endast komma till insikt om vad som är illusion och vad som inte är det.

Jag kände det som om jag hade blivit satt på skolbänken igen. Jag stirrade med slutna ögon klenetroget på min hustru som i vårt dagliga liv lagade vår mat och tvättade mina skjortor? *Just*

nu tyckte jag, att hon var för mer än den största trollerikonstnär.

- Du ska inte känna dig underlägsen, säger hon. Jag har själv haft samma problem och har också fått dem lösta precis på samma sätt som du nu. Bara det, att då var det en annan man som tog emot mig och hjälpte mig till rätta. Och så en sak till. Jag har sen barndomen haft för-
mågan att gå ut på dessa färder, medan du har byggt upp den genom att så innerligen önska det. Och nu får du lön för din möda!

Denna underbara kvinna! I denna stund upplevde jag henne inte som kvinna utan som kamrat med oändlig kärlek till mig, som om jag vore ett barn som hon måste hjälpa.

- Men vi kan inte stå här, fortsatte hon. Vi har mycket att göra och det är mycket som du ska hinna se innan natten är över. Ta nu en sista titt på din kropp innan vi går!

Jag tittade på denna klump som låg i sängen. Aldrig hade den tyckts mig mera motbjudande än nu. I mitt huvud flög tanken:

- Hur kan man kalla detta för civilisationens och naturens förnämsta skapelse! Tung och otymplig, med alltför få och skröpliga sinnen. En krympling utan intellekt. Ett skal. Nej, tacka vet jag då att få vara fri från detta monster som ligger där och snusar i sängen!

Jag står länge och ser på denna min kropp. Jag studerar dels den och dels den astrala, som jag i detta ögonblick är iklädd.

Jag blir plötsligt rädd för att detta kanske bara är en dröm och att jag snart ska vakna och inte minnas någonting utan bara känna denna obestämda längtan som jag haft förut utan att riktigt veta vad jag längtat efter.

Jag blir plötsligt medveten om att min hustru ser på mig och följer mina tankar.

- Det är inget ovanligt, säger hon, att vara undrande över allt nytt som händer dig. Men du har bra fattningsförmåga och reagerar på sådant sätt att du tar tillvara allt.

- För mig är detta en dröm, men låt det vara vad det vill. Om det är en dröm, så ska jag i alla fall spela med i den.

Min hustru skrattar:

- Nej, någon dröm är det inte - det är i högsta grad verklighet, det som du ska få uppleva i denna natt. Men det är bara så, att du inte har varit medveten om det tidigare då du varit ute på dina färder. Och du har rört dig mycket nära dina egna föreställningar om denna astrala värld. Det var så för mig också i början, men jag har haft mycket bra hjälp med att övervinna mina svårigheter, och jag ska nu efter bästa förmåga försöka hjälpa dig. Mitt problem är att dessa resor ut har blivit en vana. Ja, man kan säga, att jag använder detta som en flykt från vardagen. Men jag har mycket svårt att minnas *i mitt dagsmedvetande* vad som hänt under natten på mina färder.

- Nej, tänker jag, jag är nog inte något specialfall. Alla måste nog reagera ungefär så här inför detta ofattbara.

Min hustru kallar på mig:

- Kom så går vi!

Jag ser henne vid dörren och försöker gå dit bort även jag. Dörr är fel ord, för som jag nu ser den är den mycket stor - ett oerhört stort hål. Och jag blir åter medveten om min litenhet - jag, det kosmiska kryptet!

Hitintills har jag inte gjort några som helst förflyttningar, men jag såg ju att jag hade ett par ben. Åtminstone tyckte jag, att jag hade ett par sådana. När nu min fru stod vid dörren, så försökte jag att gå fram till henne. Alltså rörde jag på mina ben - lyfte och sänkte dem rytmiskt som man gör när man går. Men jag kom inte en millimeter närmare henne utan stod kvar på samma punkt! Antagligen utgjorde jag en mycket komisk syn, för min hustru skrattade hjärtligt. Det klingade som klockor om henne.

- Använd tanken, kom det bubblande av skratt från henne!

- Tanken, sa jag?

- Ja, använd tanken, upprepade hon. *Det är med den du förflyttar dig här.* Här finns ingen fast materia som du kan gå på. Antingen skapar du fast materia med din tanke eller också förflyttar du dig direkt med tankens hjälp.

Jag tittade på henne. Naturligtvis! Tanken - det är ju riktigt, helt logiskt.

Jag slöt mina ögon och koncentrerade mig på ett fast underlag. Men i denna förvirring måtte det ha blivit någon snedkoppling, för när jag tittade upp, så var jag på vag genom golvet. Mina fötter var borta, och en bra bit av benen ända upp till knäna!

Aldrig tidigare, vad jag kan minnas, har jag upplevt en sådan fasa. Att se sig själv försvinna, att ätas upp av golvet, det blev nästan för mycket. Och det var mycket nära att jag hade ryckts tillbaka in i min kropp igen av denna chock.

Jag blev alldeles stel och stirrig. Jag frös och tyckte att håret reste sig på huvudet. Jag måste upp! Och i rädslan blev nu min koncentration alltför stor. Jag for naturligtvis upp med sådan fart att jag inte fick kontroll på min kropp. Upp och ner, upp och ner flera gånger innan min hustru kom till min hjälp och helt varligt räddade mig från denna skräckens upplevelse. Hon förklarade senare, att jag verkligen varit en festlig syn att skåda. I min rädsla flammade också min aura upp. Det formligen blixtrade om mig av rött, violett och blått. Jag var en flammande kula som studsade upp och ner i en fasansfull dans.

- Aldrig, tänkte jag, detta klarar jag aldrig. Jag nästan önskade mig tillbaka till min jordbundna kropp som låg och sov, och som just då föreföll mig som det enda fasta att ta på och att söka skydd hos.

I min fasa hade de kläder som jag byggt upp i tanken ryckts bort, och jag stod där i bara underkläderna. Det tog en liten stund innan jag lyckades samla mig så pass, att jag kunde åstadkomma en ny kappa att skyla mig med. Inom mig tyckte jag, att jag burit mig fånigt åt och skämdes en smula. Min hustru talade lugnande till mig. Återigen fick jag känslan av att vara som ett barn som höll på med de första stapplande stegen och som fick hjälp av sin mor.

- Försök att tänka dig framåt, sa hon! Försök att flytta ditt medvetande framför dig, och håll fast vid något så ska du se att det går bra! Om du inte vore så bunden vid de rent jordiska associationerna, till fast materia, så skulle allt gå mycket bättre. Här är ingenting som i din vanliga vardagstillvaro. Här är du medvetande iklätt en kropp, men som kropp betraktad är den inte fast, som du skulle säga i dagligt tal. Försök att släppa tanken på att gå. Följ i stället med ditt medvetande dit det vill gå!

Självt gled hon bort till dörren, och jag samlade mig verkligen för att försöka följa med. Och se, det gick! Jag rörde mig plötsligt helt obehindrat. Kände mig som en fågel. Jag var stolt, omåttligt stolt över att kunna utföra detta som i mina ögon var en verklig prestation.

Jag riktigt dansade av iver omkring henne:

- Se, titta på mig! Jag betedde mig som ett barn. För det första, sa min hustru, så får du släppa alla förutfattade meningar som du har - eller hade - om detta tillstånd. *Och du måste också kasta bort alla dogmer och begär, om vi ska komma någonstans i denna natt.* De hindrar dig, och vi ska se mycket. En del har du redan anat, men mycket är helt nytt för dig liksom för många, många andra.

Jag kände mig tillrättavisad, och det med rätta. Jag förstod, att jag måste förbereda mig inför upplevelser som jag inte förut varit med om. Min hustru, detta underbara väsen, som så oberörd stod vid min sida som stöd och tröst var den klippa som jag kunde lita på. Och jag såg nu med större klarhet än tidigare hur felaktig uppfattningen om det 'svaga könet' var. På denna sidan är det inte fråga om kön. Det kommer helt an på personlighetens styrka och lugn.

När jag nu inte var så uppskärnad längre, kunde vi fortsätta in i det andra sovrummet. Där får jag se vår hund som ligger och sover. Över honom flyter ett moln, som ett blekt, vitt dis. Det påminner mig om lätta skyar på en sommarhimmel.

- Lägg märke till färgen, påpekar min hustru. Den är blek - har ingen dragning till någon annan färg än vitt.

Ja, det såg jag, men vad menade hon med detta? Som svar på min outtalade fråga fortsätter hon:

- Vår hund har ett medvetande lika väl som du och jag. Men hans aura har inte samma färger, beroende på att han har ryckt sig loss från den evolution där man ännu bara är en del av en gruppsjäl. (mer om det i [denne bok](#)) Han har börjat få medvetande och en viss tankeförmåga, vissa föreställningar. När han vandrat mellan liv och död tillräckligt många gånger, och samlat fler och fler data till sin själ, så kan den börja återge känslor, som tar sig uttryck i färger.

Medan vi står där och betraktar hunden vaknar den med ett ryck, som om den hade hört att vi talade om honom. I detsamma drogs också molnet, som svävade över honom, in i hans kropp och la sig som en extra päls omkring honom. Han tittade upp, och jag tyckte att han uttryckte djup förvåning över att se oss där inne. Men han visade inget tecken till att känna igen oss. Men han såg oss i alla fall - hur vet jag inte. Jag försökte locka på honom, men han la bara ner nosen mellan tassarna och tittade än på den ena, än på den andra. Han följde oss med ögonen och jag är förvissad om att han hade uppfattat oss och många andra liknande gestalter före oss på samma sätt.

Min hustru frågade:

- Är du nöjd med vad du ser, eller hade du väntat dig något annat?

Jag saknade ord att beskriva mina känslor med, men tydligen förstod hon mig för ett leende lyste upp hennes ansikte.

Jag visste, att du skulle känna det så, sa hon. Jag upplever det gång på gång likadant. Men som du ser är jag lugnare nu och springer inte omkring som en kalv på grönbete.

Som vi står och pratar, börjar det dyka upp skuggor omkring oss. Jag tycker mig höra lösryckta ord och meningar. Kanske är det bara min fantasi som spelar mig ett spratt?

- ***Nej, sa min hustru, det är riktigt. Det du hör nu och kommer att få uppleva kanske inte är som du har tänkt dig, men var lugn bara och se på allt som händer precis som om du vore på bio. Varelserna här kan inte göra dig eller mig något ont.*** Vi ska hålla oss precis på gränsen till deras tillvaro. Jag tittade på min hustru.

- På gränsen, frågade jag? Hur menar du?

- Vi ska sänka oss till deras medvetandenivå, så kan du själv få ta del av vad de tänker och själv få uppleva deras tillstånd.

Jag kände mig inte så väl till mods, men jag räknade med att om hon kunde, så kunde jag också. Att ingenting var omöjligt, det tyckte jag redan hunnit bli bevisat. Min hustru tog mig i handen och nu kunde jag faktiskt känna henne som en ren fysisk beröring, och det kändes tryggt.

- Vi är ju i alla fall två, tänkte jag.

- Vi är inte bara två, tillrättavisade hon mig. Vi kommer alla från samma ursprung och går mot samma gemensamma mål. Det är bara det, att en del stackare har gjort det så svårt för sig och ställt till sådana problem, att det är mycket svårt att överbrygga klyftan till dem. Du och jag kan inget göra från detta plan. De skulle uppfatta oss som spöken och bli rädda för oss. ***Det är andra som får träda in och hjälpa här. Det finns många som arbetar här i tysthet.***

När vi står där i rummet, tycker jag att det ändrar karaktär och utseende. Det försvinner. De skuggor som vi såg blir tydligare. Men de blir inte skarpa tillräckligt så att man kan se de olika dragen hos dem. Vi befinner oss nu i ett konstigt gränsland, som jag inte kan beskriva i ord, det måste upplevas. En sorts skymning råder, ***som tät dimma.*** Och skyarna växlar hela tiden omkring oss. (se filmen *astral city* som visar detta i den delen der han "hamnar" på det lägsta reningsnivån. [Link på online versjon](#) med reducerad kvalitet.)

- Hit kan vi gå, men inte längre, sa min hustru. Om vi går längre så kunde vi ta skada av det. Vi skulle få sådana mardrömmar som du brukar få. Då vet du själv vad jag menar! Om

jag visste!

Hur många gånger hade jag inte vaknat, svettig och rädd i min säng, med de mest fasansfulla drömmar etsade på min näthinna! Var det från dessa trakter som jag hämtat mina skräckupplevelser? Och ändå var jag nyfiken på att få veta vad som pågick här i detta land.

(for de som följa på en resa dit, kan man också bare läsa boken "en vandrer i de åndelige land" - av Franchezzo, fra 1890talet som også er [översatt til norsk](#). Eller [dk-utg.](#) [Engl.ed](#))

Jag hörde deras mumlande och såg dessa figurer som travade runt och försvann i dimman omkring oss - utan att de såg varandra. En del tycktes förnimma att det var något omkring dem och trevade som blinda efter det utan att få grepp om dessa andra väsen - ska vi kalla dem astrala väsen. Jag tittade stilla på, och jag rös.

- Detta är väl i alla fall dödsskuggans dal, tänkte jag. Vad har dessa stackare gjort för att hamna i ett sådant inferno?

- Ser du den mannen som sitter där, frågade min hustru?

Ja, jag såg honom.

Ser du hans astrala kropp, frågade hon? Jo, jag såg den - och vilken kropp! Det var det mest flimrande skådespel man kunde få se. Hans aura växlade i alla färger. Han satt som en död, helt stilla.

- Vad är det med honom, frågade jag?

- Den mannen är inte död och borde egentligen inte alls vara här. Det som han nu upplever är ett narkotikarus. Han ser oss och han ser de astrala väsen som omger honom. Han upplever lyftet just nu. Han inbillar sig att detta är himmelriket. Hans tanke sträcker sig hit. Och som tur är **kommer han heller inte längre**. Han tror att vi är änglar och tillber oss.

Jag betraktade mannen en stund och kände ett obeskrivligt vemod över den illusion han upplevde. Jag såg hans aura. Den tycktes inte kunna hålla ihop utan rycktes och slets hela tiden åt alla håll. Färgerna var bleka.

Framför oss dyker det upp en kvinna som bär på ett litet barn. Hon gråter förtvivlat. Barnet är helt stilla som om det vore dött.

Titta noga på denna kvinna, säger min hustru. Försök att ta del av hennes tankar!

Jag ansträngde mig att uppfatta vad hon tänkte på och lyckades uppfånga vissa brottstycken. Hon hade i en förtvivlad situation tagit sitt och sitt lilla barns liv. Och nu gick hon omkring i denna tillvaro med barnet som en börda. Hon var hela tiden medveten om vad hon hade gjort och upplevde **sitt brott om och om igen**. Barnet som hon bar på var bara en tankefixering hos henne. Hon hade i verkligheten inget barn i sina armar, men hennes upplevelse var så stark, *att hon fortfarande var slav under denna före ställning*.

Hon har gått här länge, förklarade min hustru. Och hon har inte nått någon märkbar bättring under denna tid.

Får de inte hjälp med detta, utbrast jag häpet?

Jo, svarade hon, men de måste ta det första steget själva och bli medvetna om sin situation på denna sidan. Då först är de mottagliga för hjälp.

Jag kände mig olustig till mods och undrade om vi inte kunde ta oss därifrån till något annat ställe.

Det är nyttigt att se detta, svarade min hustru. Detta är också en boning. Alla har vi en boning, och var förvissad om att inget undantag görs på detta ställe! Vi kanske tycker att det är alltför hårt för de stackare som går här. Men tänk dig själv om dessa varelser skulle få komma till högre plan, vilken oro skulle de då inte råka ut för! Vilken utveckling skulle de få? Jo, ingen! De skulle betrakta alla som gudar och tillbe dem som gudomliga väsen.

Under tiden som hon talade, upplevde jag något märkligt. Samtidigt som jag kände hennes röst eka i mitt huvud, kom oupphörligt bilder som om man hade spelat upp en film i mitt huvud. Jag såg det kaos, som skulle inträffa om dessa varelser hamnade på fel nivå - hur deras utveckling skulle stanna av. Jag insåg klart deras karma och även hur rättvist fördelade

lotterna var för var och en av dessa som gick där.

Det var ingen som satt som domare över dem. De var sina egna domare. De gärningar som de hade gjort i sina jordiska liv fick de själva gå igenom och reda ut och sona och så småningom förstå verkan av dem. Och först då kunde de bli mottagliga för hjälp. Det var därför som de högre varelser som även fanns där för att hjälpa inte hade rätt att ingripa utan måste vänta till dess att någon hade luttrats genom egen strävan så pass mycket att de kunde göra sig förnimbara och bli för stådda.

Tänk så enkelt! Jag fylldes av en obeskrivlig känsla -jag insåg det storslagna i den gudomliga planen och kunde inte längre tycka synd om dessa varelser som gick här i denna illusion och som bara behövde komma till insikt om den kosmiska karmalagen för att slippa loss från denna fasansfulla värld. **Men de var bundna av sitt materiella tänkande** och av sina dogmer och av den himmel som de hade skapat i sina egna tidigare jordiska föreställningar.

Min hustru såg på mig.

- Du har visst börjat förstå, sa hon? Lagen är lika för alla för dig och för mig med.

Jag funderade över hennes ord: Om nu förutsättningarna var lika för alla, var det då meningen att vi också skulle gå igenom detta elände? Eller fanns en ännu hemskare plats reserverad för oss?

- Nej, svarade hon. Vi har ingen plats reserverad. Det kommer an på var och en hur han finner sig till rätta. Ta till exempel en ateist, som inte tror på något. Han kanske går omkring hela livet och förnekar Gudsbegreppet. Han har ingen förutfattad mening om döden, utom att det medvetande han har ska slockna som en fackla. Och därefter är det tomt. Det finns inget mer. Han har faktiskt mycket lättare att acceptera vad som sker, därför han inte har skapat några fixerade föreställningar. Han är mera mottaglig för vad som verkligen sker omedelbart efter den fysiska kroppens död.

Men många så kallade religiösa har kvar begreppen om himmel och helvete. Och de kan verkligen få det svårt. De har läst sin Bibel och tolkat den bokstavligen och tror så starkt på den att de omedvetet ställer upp dessa två alternativ:

- Antingen kommer jag till himlen eller också till helvetet.

Och det finns ingen människa född som med rent hjärta kan säga:

- Jag har levat ett rent liv, så jag kommer till himlen. Dessa beklagansvärda människor har enorma komplex för de onda gärningar som de gjort, och följaktligen tror de att de kommer till helvetet för detta. Och som jag sa förut - tanken skapar. *De kommer att leva i sitt helvete till dess att de själva upptäcker att det är en illusion*, och de har då också lärt sig att förstå verkan av sina gärningar. Och först då kan andra träda fram och försöka hjälpa.

Hon tystnade och jag försökte summera det hon sagt. Ja, så måste det ju vara. Men jag hade ännu inte fått svar på min fråga:

När vår fysiska kropp dör, vart kommer då vi? Min vän, svarade hon, det beror helt och hållet på oss själva. Som du är medveten om så har vi börjat på en resa. Det har blivit oss förunnat, inte på grund av ett rent levnadssätt utan därför att vi har blivit väckta och medvetna om att vi genom de kunskaper som vi samlar in under denna resa har större möjligheter att hjälpa andra som har det svårt på den fysiska sidan. Men du ska inte vara för säker på att du upplever detta nu! Kan du säga om du upplever detta, eller är det en illusion?

Jag var häpen. Var det inte verklighet?

Men inom mig kände jag att hon hade rätt. Jag började förstå vad hon menade: Det som dessa astrala väsen upplevde, var deras egna illusioner, men de uppfattade det som en mycket grym verklighet.

Vi kan inte påstå att 'detta upplever vi'. Vi har skapat något som vi tror är verklighet, som vi tror att vi upplever.

Min hustru stod stilla och iakttog mig i mina funderingar.

- Grubbla nu inte över detta, sa hon, utan försök i stället att iaktta så mycket som möjligt,

nu när du har tillfälle till det!

Jag var långt borta i mina tankar bortom tid och rum. Jag uppfattade tillvaron omkring mig som om jag var mitt i en film blev ännu en gång medveten om de väsen som fanns runt omkring oss, en del stumma, förtvivalade och ovetande om att de bara behövde inse, att den värld som omgav dem var en illusion, för att de skulle befrias ur den.

Jag kände stor lust att räcka dem handen och leda in dem i en bättre tillvaro. Denna känsla blev så stark att jag inte kunde motstå lusten att försöka komma i kontakt med dem. De såg mig ju inte. Men genom min innerliga önskan måste jag ha trängt igenom den gräns eller barnår som var uppbyggd mellan oss, för plötsligt var jag verklighet för dem. Men deras reaktion var den motsatta mot vad jag hade väntat. De betraktade mig tydligen med mycket djup misstro. De var inte medvetna om varandra och kunde inte utbyta tankar sinsemellan.

Men en sak tycktes mig tämligen säker. Jag blev uppfattad som ett spöke eller något annat skrämmande väsen precis som min hustru hade förutsagt. Jag har aldrig tidigare känt ett sådant hat och en sådan misstro. Deras tankevibrationer svepte omkring mig med en sådan kraft att jag blev helt omtumlad. Skrämnda och tvivlande betraktade de mig, och jag kände att jag inte alls var önskvärd bland dem. Men den man som satt i sitt knarkrus höjde armarna och såg på mig med den största hänryckning. Och jag visste, att han just då tog mig för det han väntat på; nämligen en Kristusgestalt.

Mitt medvetande kändes avtrubbat. Jag hade inte längre någon egen vilja. Jag kände, att jag löpte fara att bli bunden vid dessa tankeformer utan någon möjlighet att ta mig loss på egen hand. Det kändes som om jag befann mig inne i en stor klocka som slog med öronbedövande slag. Mitt medvetande höll på att flyta bort i denna känslostorm. Jag höll på att drunkna.

Då kände jag hur något likt en kappa helt varligt bredde ut sig över mitt medvetande, och jag kände kärlek och förståelse strömma ut från något. Nu var jag åter alldeles trygg. Skräcken släppte. Dånnet försvann och jag tyckte mig färdas i ett glimrande töcken av slöjor.

<sture & turid

Jag såg och jag såg inte, jag kände och jag kände ändå inte hur jag lyftes ur denna värld och långsamt kom tillbaka till mitt eget medvetande igen. Själva känslan är obeskrivbar - jag flöt, jag vaggades som ett barn in i trygghet och tystnad.

Så började jag förnimma ännu ett medvetande - ett kärleksfullt medvetande som ängsligt frågade om jag mätte bra, om jag hörde. Jag orkade inte svara, bara instämma i tankarna. Jag blev långsamt medveten om att det var min hustrus röst jag hörde, och jag tyckte att jag lutade mig intill henne. Och i mitt hjärta grät jag som ett barn, som fått sin första lärdom på gott och ont.

Min hustrus medvetande sveptes omkring mig som en sval sommarvind och tycktes utplåna den hemska upplevelsen hos mig. Hon bannade mig helt varligt och påpekade, att vi inte kunde gå in på deras medvetandeplan på detta sätt.

- Jag har upplevt samma sak, sa hon. Och du har nu börjat inse, att allt inte bara är gott i denna labyrint av världar. Du har mycken känsla, och det är bara bra att du vill hjälpa. Men som jag sa till dig, så måste dessa varelser först själva komma till en viss insikt om sig själva

och om sina liv.

Jag kunde inte göra annat än hålla med henne - och inte låta bli att undra över hur hon hade kunnat hjälpa mig därifrån.

- Jag sänkte mitt medvetande till dig, sa hon. Jag kan säga, att jag drog upp dig - gav dig styrka med kärlek. **Detta är Kosmos grundläggande princip. Kärleken genomsyrar allt. Kosmos är kärlek. Allt är kärlek.** Ordet betyder inte så mycket, men innebörden betyder allt.

Jag kunde inte låta bli att fundera över detta. En sådan upplevelse som jag nyss hade haft var något som inte kunde beskrivas, den måste upplevas i sin fullkomlighet.

- Ingen av oss är fullkomlig, framhöll min hustru. Om du finge uppleva fullkomligheten, så skulle du inte orka med den. Nej, ingen av oss. Den totala kärleken är så oändlig, så stark att den skulle få en negativ verkan och uppfattas som ond om den manifesterades.

- Kan kärlek manifesteras, frågade jag? Kärlek är väl känsla, och som sådan också ogripbar?

Du har fel, sa min hustru. Det trodde jag också, men den totala kärleken är lika medveten som du och jag och kan manifesteras såväl i gott som i ont, beroende på hur vi ser den. Det onda och det goda är i själva verket samma sak. Det kommer an på oss själva hur vi uppfattar den. Det som vi uppfattar som kärlek i vårt fysiska skal är kärlek enligt vår egen uppfattning. Vi har satt upp normer. Det är kärlek, och det är inte kärlek. Vi har en mycket begränsad uppfattning om begreppet kärlek.

Den fysiska kärleken mellan två människor är inte kärlek enligt kosmiska begrepp. Det är drift, som naturen har lagt ner i oss. *På denna sidan har vi inte kvar så mycket av den driften. Vi har en del som vi släpar med oss från vårt jordeliv, men den upphör ganska snart när vi kommer in i gemenskapen här.*

Jag kände mig helt omtumlad. Jag såg på min hustru och kände den kärlek som kringvärvde mig. Ja, jag blev faktiskt en aning svartsjuk när jag tänkte på hur hon slösade sin kärlek på allt levande och dött. Men samtidigt skämdes jag över tanken, för hur kunde man begära något för egen del, när allt tillhörde alla i Kosmos?

Jag kände mig liten inför henne som stod där så högre och stolt med det klara skenet, som utgick från hela hennes väsen kände mig ödmjuk i mitt hjärta inför henne. Och min kärlek växte och fyllde även mig.

Vi stod en lång stund tysta, min hustru och jag. För min egen del upplevde jag det obeskrivliga om och om igen.

Slutligen frågade min hustru:

Du vill väl se mera, eller är du redan nöjd? Mera visst ville jag se mera! Jag ville vara i detta tillstånd så länge jag fick lov. Och om jag fick följa henne så var jag bara tacksam.

Du förstår, sa min hustru, det finns så fantastiskt många dimensioner, som vi kallar dem för. Och vi kan inte besöka alla, men du ska få se en del av dem.

Föreställ dig en tjock bok med en massa blad. Varje gång du viker ett åt sidan, uppenbarar sig ett nytt. Många har låtit sig nöja med att det finns ett astralplan och ett mentalplan och många över dem. Men enbart det astrala planet är ett mycket vidsträckt begrepp. **Det som vi kallar astralplanet består av många olika skikt - precis som det står i Bibeln: I Vår Herres hus finns många boningar.**

Föreställ dig själv att en urskogsvilde skulle komma till ett plan med helt nya och främmande tankar, med helt för honom främmande begrepp. Han skulle bli fullkomligt rotlös där. Naturligtvis finns det ett skikt som passar också för honom.

Men nu ska vi besöka ett plan, som du nog känner igen från vår fysiska värld. Det har många likheter, men också olikheter.

Håll bara dina sinnen öppna, och låt dig inte påverkas av något, manade hon!

Än en gång upplevde jag denna underbara resa. Men jag skulle kanske inte kalla det för en resa eftersom jag inte hade någon känsla av att förflyttas. Mitt medvetande växte, kan man

säga. Det tycktes mig som om jag flöt över i något. Och jag var bara medveten om tystnad och tomhet. Men ändå var min hustru vid min sida på något vis. Mitt medvetande

sönderdelades. Det var som om skal efter skal försvann. Som när man skalar en lök. För varje skikt << som skalades bort kom ett nytt, ett nytt plan eller ett nytt medvetande. Nu uppfattade jag röster och kände att vi närmade oss något. Spänningen ökade. Jag hade läst om andras färder i andevärlden, men detta var olikt alla berättelser.

Under vår förändring var jag bara obestämt medveten om att min hustru fanns hos mig. Nej, jag såg henne inte, men jag kände hennes närvaro.

Undan för undan började det klarna, och jag blev stående helt förstummad. Min hustru stod bredvid mig och iakttog mig med stort intresse.

Detta är väl paradiset, utbrast jag häpet? En sådan underbar natur och ett sådant djurliv! Sådana blommor finns inte i det jordiska tillståndet.

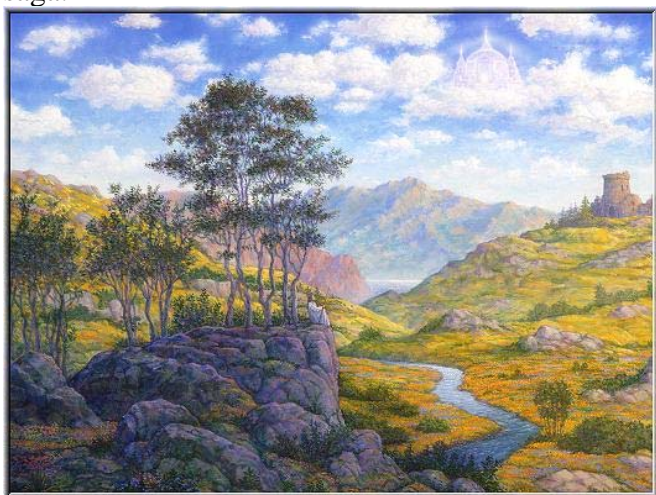
Allt sjöd av liv. Hela rymden tycktes leva. Allt, ja, allt tycktes för mig som paradiset. Ofrivilligt flög tanken genom min hjärna:

Här vill jag bo!

Nej! skrattade min hustru. Detta är inte paradiset. Men för all del - kanske kan man säga att det är paradiset för många. Det fullkomliga paradiset, där man får genom att önska och där tanken bygger det man vill se.

Jag ville känna på allt. Jag ville ta på det och verkligen känna på det för att få visshet om att det fanns. Sådana färger trodde jag inte existerade. Gräset var djupgrönt, gnistrande grönt skulle jag vilja påstå. Den rymd som välvde sig omkring oss var av den djupaste klarblå färg. Till och med små lätta sommarmoln var utspridda här och där liksom för att förhöja effekten av detta fantastiska skådespel.

Jag registrerade allt med mina sinnen, glömsk av allt annat jag bara sög i mig allt det underbara omkring mig. Glömd var fasan. Jag kände det som om jag livs levande fanns till i en saga.

<Gilbert Williams art.

Vi befann oss i ett nordiskt landskap. Jag har sett något liknande i 'verkligheten' i Norge och även på film från andra länder med alper.

Vi stod på en äng, en stor äng med de mest fantastiska blommor och färger. Gräset var klargrönt. Blommornas färger var så rena att det inte fanns det minsta som störde harmonin,

och inte heller något som rubbade symmetrin i uppbyggnaden Ängen sluttade nedåt och på avstånd såg jag en bäck vindla sig fram genom landskapet. Bakom eller bortom reste sig majestätiskt höga berg med snö på topparna som gnistrade i ljuset. Jag kände mig yr och fångade in allt med mina sinnen men var ur stånd att fatta det med mitt förnuft.

- Detta är sinnenas förlorade paradiset, sa min hustru.

- Vad, frågade jag?

- Jo, svarade hon. Hit kommer vi när vi vill vila från vårt jordiska liv och koppla av, när vi blivit medvetna om vår illusionsvärld och fått förmånen att byta till detta.

Men varför kalla det för det förlorade paradiset, protesterade jag? Jag tycker, att det är det mest underbara jag hittills upplevt.

- Jo, svarade min hustru. Även detta är en illusion. För vårt ständigt förändrade medvetande blir även detta en illusion. En gång blir man medveten om att det är något bortom, och då är man redan på god väg att upptäcka skeendets lagar.

Men nog pratat om detta nu! Vi ska se hur de individer som finns här upplever denna värld, och vi ska försöka att känna deras tankar. Vill du det?

Om jag ville! Jag tänkte, att på en sådan här plats måste det finnas mycket höga väsen och att tankeutbytet skulle bli givande.

Allt tankeutbyte är givande, påpekade min hustru, med vilka det än vara må.

Så förflyttade vi oss nerför ängen. Och jag tyckte att varje blomma, ja, varje strå viskade till mig:

Jag är skapad bara för dig, enbart för dig! Och jag kände frid, stor frid.

Denna gång fick jag faktiskt ett intryck av att vi gick till fots på vanligt sätt. Min kärlek till denna natur var så stor att jag försökte undgå att trampa på gräset och blommorna. Men när jag tittade efter så syntes inga fotspår efter mig.

Naturligtvis, tänkte jag, hon har rätt, det är en villa! Men inom mig ville jag inte riktigt erkänna detta, och jag stred med mig själv på färden nerför kullen.

När jag tittade närmare på min hustru, upptäckte jag, att hon inte hade samma klädedräkt nu som förut. Hon var, kan man säga, klädd på ett jordiskt vis. Detta förvånade mig och jag kunde inte låta bli att fråga varför.

Titta på dig själv, svarade hon, du har också bytt dräkt!

Och sannerligen, när jag tittade på mig själv så var jag inte längre iklädd den kappa som jag haft förut. Jag hade en rock av blå färg med ett skärp om midjan och lätta sandaler på fötterna. Min hustru hade en lång blå klänning och lätta sandaler även hon.

Varför ska vi se ut så här, och vem har klätt på mig den här dräkten, frågade jag?

Det har jag, svarade min hustru. Om vi skulle visa oss som vi verkligen var, så skulle vi inte kunna komma till tals med folket som bor här som vi nu kan göra. De skulle betrakta oss med djup misstro. *Din dräkt är en tankeklädnad som jag har gett dig.* Du har vid tidigare tillfällen varit klädd på samma sätt som nu, men det minns du inte ännu.

Som jag stod och resonerade med min hustru såg jag en svagt lysande punkt strax ovanför hennes navel. *Jag begrep, att det var fästpunkten för hennes silversträng.* Men jag kunde inte upptäcka samma punkt hos mig. Min första tanke var, att nu är jag nog död, och jag kände mig lite besviken över att det skulle gå så, när jag nu hade så mycket att berätta för folk på den fysiska sidan. Men samtidigt var jag glad över att det hade gått så fort och utan smärtor.

Min fru tittade på mig och sa:

Nej, du är inte alls död, men fästpunkten för din silversträng sitter inte på samma ställe som min. ***Detta är en allmän missuppfattning att den måste sitta på samma ställe på alla. Silversträngen går alltid närmaste vägen ut ur den fysiska kroppen, och i ditt fall är det genom ryggen.***

Jag kände mig lite dum när jag vred på huvudet och fick syn på samma lysande punkt som hos henne. Jag tyckte, att det måste vara osäkert att ha denna punkt på ryggen och jag var lite rädd för att silversträngen skulle fastna vid något och slitas av. Jag ville då mycket hellre ha den på magen så att jag kunde ha den under uppsikt. Detta sa jag också till min hustru, men hon skrattade och svarade:

Den går inte av så länge det inte är meningen att du ska dö. Och det är heller ingen risk så länge vi har väktarna vid sidan av bädden.

Vi hade nu hunnit en bra bit nerför sluttningen och var så inne i vår diskussion, att jag inte märkte att vi kommit fram i närheten av några små hus som låg i skuggan av väldiga träd. Det satt några män och kvinnor utanför husen och tittade på oss när vi kom gående.

Vilka är dessa, frågade jag?

Det ska du snart få reda på, svarade min hustru.

Detta är astrala varelses. De har fått allt, och i början av deras tillvaro här tyckte de sig också ha kommit till paradiset, precis som du själv trodde. Men med tiden visade det sig att livet här inte var så paradiskt som de föreställt sig.

Vi hade nu kommit ända fram till dem, men de visade ingen glädje över att få besök. Och inte heller kunde jag spåra någon som helst irritation hos dem, snarare likgiltighet.

- Vad är det med dem? Varför är de så liknöjda? De har ju allt vad de kan tänka sig - denna underbara natur och dessa blommor, detta djurliv! Hör fågelsången!

Just därför, svarade min hustru! De har allt! Prata med dem. Försök att nå dem med dina tankar!

Detta var för mycket. Jag kände för ett kort ögonblick något av vrede över deras liknöjdhet, som tycktes mig vara den allra största otacksamhet.

Jag vände mig till den som satt närmast och frågade:

- Trivs du här?

Jo tack, blev svaret, rätt bra.

- Ja, sa jag, här har ni ju allt!

Ja, just det, blev hans svar! Vi har allt vi behöver. Det är bara att tänka så har vi det. Vi har precis allt.

- Ja men, sa jag, denna natur - går ni aldrig ut och strövar omkring i den?

- Varför det, svarade han? Vi gjorde det i början, men allt är sig likt här. Inte en blomma vissnar. Sommar året om. Här finns ingen tid. Ingen natt. Ingen dag. Ingen höst, ingen vår, ingen vinter. Här är allt. Vi har det bra. Vi tänker, och vi får det vi tänker på - hur vet jag inte, men vi får det. Vi önskar inget annat.

Jag blev mer och mer förvånad och uppbragt. Var denna underbara, paradiska natur också ett bedrägligt sken? Eller var det något fel på de individer som bodde där? Jag kände mig bedrövad, nästan gråtfärdig. Det tycktes mig som om jag hade blivit lurad på något underbart stort. Som när jag var barn och drömde att jag fick ett fullmoget, rött äpple. Men när jag skulle bita i det och riktigt känna smaken, så rutnade det i handen på mig.

En sådan liknöjdhet!

Jag vände mig till min hustru som stod intill mig.

- Varför gör ni ingenting åt detta?

Samma lag gäller även här, svarade hon. Dessa individer måste först komma till insikt om att det finns något bortom, innan vi kan hjälpa dem. Där har du karmalagen igen. Vi kan, och får aldrig påtvinga en annan människa något. De måste själva komma fram till att söka innan de kan få hjälp. Men tänk efter! Om du, sedan du dött, hade kommit till detta ställe så skulle även du tycka att det är paradiset och stanna kvar till dess att du upptäckt att det bara är en illusion. Du skulle ha allt. Blotta tanken skapar det som du vill ha. Du bygger ett hus. Du murar inte sten för sten utan du tänker hela huset fullt färdigt på en gång. När du så ledsnar på

det, så försvinner det bara. Blommorna skulle stå evigt friska, deras doft skulle vara evigt densamma. Till slut skulle du börja rycka upp dem med rötterna bara för att få ett slut på monotonin. Men du skulle snart upptäcka, att det inte var någon mening med att rycka upp dem, för hur många du än ryckte upp, så skulle nya likadana stå på samma ställe där de förra stod. Förstår du nu hur det verkar? Du tycker kanske att människorna är otacksamma och liknöjda, men det rör de inte för. Det är bara så att de ännu inte kommit till insikt om att det finns något bortom bergen som begränsar deras synfält.

Ja, jag började förstå. Detta var inte likt något jag läst om, och jag kände mig bedrövad över människan som skapelse. Jag tittade på min hustru. Jag kände mig tom på tankar, och jag tyckte att den natur som jag nyss sett på med så begeistrade ögon nu hade förlorat en del av sin skönhet.

- Bli nu inte deprimerad, sa min hustru. Detta är också en del av de boningar som finns i Vår Herres hus. Vi har bara hunnit en liten bit på vägen och hoppat över många som varken du eller jag skulle orka med att se.

Jag tittade på min hustru och frågade, full av onda aningar:

- Mina anhöriga, som har gått över till denna sidan, var är de? Varför mötte de inte upp när vi gav oss ut på denna färd?

Min hustru tittade på mig och frågade:

Skulle du verkligen vilja träffa dem? Skulle du vilja det?

Jag tänkte noga över hennes fråga, och mer och mer stod det klart för mig att jag inte ville riskera att bli besviken.

- Nej, mumlade jag, jag tror inte det.

Jag visste, att du skulle svara så, sa min hustru. Jag har sett dem, men jag vill att du väntar ännu en tid tills du blir mera van vid denna sidan.

Nu blev jag varse något som jag inte hade uppmärksammat först när vi kom hit. De hus, som såg så fysiskt verkliga ut, som verkade vara murade av den solidaste sten, de började förlora sina konturer. De började glida ur mitt synfält.

- Vad är nu detta, frågade jag? Hur kan husen försvinna? Jag ser dem ännu, men de är snart borta.

- Jo, svarade min hustru, den man som du pratade med sa själv att det bara var att önska, så fick de vad de ville. Husen är också tankebyggda. Och då du börjar bli medveten om vad som är illusion och inte i denna värld, då försvinner det som är tankebyggt. Det förbleknar och man ser saker och ting i sina rätta proportioner, eller kanske rättare sagt, i sin rätta täthet.

Under det hon talade försvann huset helt och hållet. Men det föreföll som om ingen annan i gruppen märkte något.

De ser fortfarande huset, sa min hustru. *För dem är det fortfarande verklighet.*

Jag såg mig omkring i denna värld denna fantastiska värld av illusioner och blev än en gång rädd för att jag drömde.

- Detta kan inte hända, tänkte jag. Sånt sker inte! Varför ska jag få se sådant här? Frågor i tusental trängdes i mitt huvud. Min hustru log mot mig. Jag kände hur hon var med mig i mina kval och lindrade dem.

Du får tids nog veta, sa hon, men vi har inte nått så långt ännu. Det återstår mycket att se.

- Varför har inga andra upplevt dessa världar?

Jo, många har upplevt dem men trott att de är drömmar. Och det finns så fantastiskt många varianter att det skulle vara en oerhörd lyckträff om alla färder ställdes till samma astrala plan gång på gång. ***De plan, som vi nu har besökt tillhör astralvärlden, men ligger långt ifrån varandra i frekvens. Det finns många världar mellan dessa två. Allt är uppbyggt på frekvenser. De astrala planen kan finnas på samma ställe, men i helt olika frekvensnivåer.***

Jag såg på min hustru. Jag visste, att det förhöll sig som hon beskrev. Därav också de många olika varianter av astrala upplevelser som blivit nedtecknade under årtusendena.

Jag kände det som om jag beviljats en speciell ynnest eftersom jag fått vara med om denna upplevelse.

- Se dig omkring än en gång innan vi går vidare, sa min hustru. Du bör minnas detta, det är mycket viktigt.

- Ja, sa jag, men vi går vidare. Jag har sett tillräckligt av detta. Denna skönhet som är så förvillande och evig, är den evig, frågade jag i samma andetag?

- Ja, svarade hon, den är evig. Allt som är skapat av Kosmos är evigt. Det är bara vår egen tanke och våra egna föreställningar som förgås. Vi luttras och renas ständigt, på den fysiska sidan såväl som här. Vi ska nu gå till en plats, som du nog har hört talas om många gånger förut. Du ska få se att mycket stämmer in på vad som är sagt. Ja, du får själv iaktta och bedöma. Jag ska hjälpa dig när så behövs.

Hon tog åter min hand och vi försvann från detta underbara land.

Återigen samma upplevelse samma känsla av att flyta med medvetandet - en sorts hisnande glidning mellan frekvenser och plan.

När mitt medvetande blivit mera stabilt igen, upptäckte jag att vi befann oss i en stad. Fullt av liv på gatorna, folk sålde och köpte. Även fordon fanns där, bilar, cyklar, till och med hästar.

Marknadsstämning. Rop ekade från alla håll och kanter. Marknadsstånd stod placerade utefter gatorna. Det påminde om främmande länder och deras friare handel direkt på gatan.

Vad är detta, frågade jag?

Var är vi nu? Vad heter staden? Vad ska vi få uppleva här?

Min hustru skrattade:

Det var många frågor på en gång. Vi får börja från början och fortsätta med en i sänder.

Detta är en stad som ligger en bit över de andra astrala planen. Märk att vi hela tiden har färdats åt ett håll. **Vi har höjt oss i frekvenserna hela tiden.** Här gäller gemenskapen som huvudregel. De astrala väsen som är här bygger, kan man säga, en plattform inom sig att gå vidare från upp till en högre frekvensnivå. Vi skulle på jordiskt språk säga att de måste gå igenom en död till.

Detta var för mig helt ofattbart.

En död till? Kan man dö mer än en gång? Att dö är väl när man lägger av den fysiska kroppen och ikläder sig den astrala?

Ja, svarade min hustru. Du har på sätt och vis rätt. Men du har nog missförstått mig en del. Denna astrala kropp som du ser, består också av materia förnekad av många, men ändå är det så. För att nå en högre form av medvetande måste vi klä av oss denna astrala kropp. Det är inte förenat med någon smärta som när den jordiska kroppen läggs av. Man kan kanske säga att den skalas av.

(mer om det se kap.12, mitt i del 6 här: <http://galactic.to/rune/franchezzono6.htm>)

Skalas av, tänkte jag? Jag är verkligen den kosmiska löken!

Det är höljet som måste bort, fortsatte min hustru. Det hölje som binder oss samman med naturen, dess drifter och begär. Och så länge som vi bär på någon kropp av grövre materia har vi fortfarande kvar av dessa drifter. Man kan säga att man renar sitt medvetande.

Medan vi resonerade gick vi nerför gatan som vi hamnat på. *Om jag inte hade vetat, att vi nu var där i våra astrala skepnader och att de individer som vi träffade också var astrala, så skulle jag kunnat svära på att vi befann oss på jorden i någon stad i Österlandet.*

Men om det nu var gemenskapen som drev dessa individer samman, varför då leva som de gjorde?

Min vän, svarade min hustru, vad vill du då att de ska göra?

Jag visste inte. Men jag tyckte att något var fel, på något vis för jordiskt med denna köpenskap. Kort sagt, de var för mänskliga.

Ja, naturligtvis är de mänskliga både till utseende och tankar, skrattade min hustru. Men i ett avseende skiljer de sig från jordemänniskorna, **och det är att de har kommit till en viss insikt om att det finns något bortom.** Och de försöker gå vidare i sin utveckling. De har kommit till insikt om det förkastliga med rasfördomar och klass-skillnader och mycket annat som vi ännu inte kommit över på vår fysiska jord. *Om du tittar noga efter så ska du upptäcka, att ingen betraktar något som sitt privata eller har några personliga ägodelar.* Deras varor är tankeformer och likaså deras bilar - ja, allt är tankeformer, och det är de medvetna om. Jag skulle vilja säga, att det är en sorts lek de har för sig, men en mycket allvarlig lek. Den går nämligen ut på att lära sig att sätta sig över tingen, *att inte binda sig vid materiella ägodelar.* På så vis renar de sig själva, och de är medvetna om det. De har nämligen en tro, de har nått fram till en viss insikt.

Lägg märke till hur ofta människorna byter plats vid stånden! *Titta efter vad de betalar sina varor med!*

Vi stod invid ett stånd där man sålde tyger, underbara tyger i alla färger. De låg i buntar, prydligt uppradade och prissatta. Då la jag märke till att en ständig förändring skedde bland tygerna. Tyger försvann och nya tyger kom in i en aldrig sinande ström, utan att någon hade rört vid dem. Den kvinna som innehade ståndet stod och tittade på. Slutligen måste hon ha blivit nöjd med de tyger som hon fått in, för ett förnöjt leende lyste upp hennes ansikte och hon började ropa ut sina varor.

- Ändrar hon tygerna med tanken, frågade jag? Ja, svarade min hustru, tanken är skapande. Och pengarna, som de betalar med är också skapade av tanken. De köper en sak och bär på den ett stycke. Men så fort de glömmer att de har varan, så försvinner den. Tanken binder den inte längre.

- Vilken underlig värld, tänkte jag! Utvecklingen är mycket sällsammare än jag kunnat drömma om.

- Vad heter staden, frågade jag?

- Den har inget namn, svarade min hustru. Den bara är här. Individer kommer och individer går. Om du tittar efter noga, så ska du se att folk går lite hur som helst här. Se på bilen som kommer där uppe i gatan!

Jag tittade. Gatan var full av folk och längst uppe vid krönet kom en bil i ganska hög fart. Det var uppenbart, att den skulle köra över en massa folk om den inte saktade farten. Jag ville ropa för att varna dem som gick på gatan, men min hustru hejdade mig.

- Låt den köra, sa hon!

Bilen kom nerför gatan som om inget hänt och folk gick som förut, obekymrade om att de nyss hade blivit överkörda!

Min hustru ställde sig plötsligt på gatan mitt framför bilen. Jag försökte hejda henne, men allt gick så fort att jag bara hann ropa en varning innan bilen var där. Jag tordes knappt titta, men döm om min stora häpnad - bilen den bara liksom gled igenom henne. Hon stod där leende och tycktes ha roligt på min bekostnad.

Här kan ingen skada någon annan, sa hon när hon åter stod vid min sida. Du har mycket kvar att uppleva innan du helt kan förstå att inget är omöjligt i dessa sfärer.

- Kan så vara, tänkte jag, när jag hade hämtat mig från min chock någorlunda och kunde reagera normalt igen. Och för säkerhets skull tog jag henne i ett fast grepp i handen för att hon inte skulle kunna göra flera liknande manövrer och skrämman slag på mig.

Vi fortsatte att gå nerför gatan och för att övertyga mig själv om att det gick att gå rakt igenom en annan individ så stannade jag upp, gick inte ur vägen för dem som kom emot mig. Jag spände mig inför stöten som jag väntade, men det kom ingen stöt. Jag tittade förvånad på min fru.

Är du nöjd nu, frågade hon? Han gick rakt igenom dig! Försök själv!

Jag ställde mig återigen framför en kraftigt byggd man, som kom gatan fram. Även han

gick rakt igenom mig. Inte en fläkt, inte en beröring! Jag kände ingenting.

- Hur kan jag då känna beröringen med dig när jag håller dig i hand, frågade jag min hustru?

- Det beror på att du så gärna önskar det, sa hon. Det är den trygghet du behöver - att få känna något rent fysiskt att hålla i. Det tröstar dig. Jag hade samma problem själv en mycket lång tid. Det dröjde länge innan jag tordes gå ut på egna färder. Men man måste veta sin egen begränsning. Det har du själv fått erfara i natt, eller hur?

- Jo, det var så sant! Det hade jag fått erfara. Jag tyckte, att allt var undanglidande och svårt att få grepp om i dessa världar.

Min hustru tittade på mig och sa:

- Det går över, min vän! Ha bara ditt medvetande inriktat på kärlek - skapande kärlek, så är du i trygga händer!

- Lätt att säga, tänkte jag. Men jag skulle känna mig utlämnad om jag inte hade denna kvinna vid min sida som vägvisare. Tänk vilket kaos det nu skulle ha varit om jag hade fått gå ensam utan hennes stöd! Jag rös inom mig.

* * *

Medan vi gick gatan fram fick jag en känsla av att vi var på väg mot ett bestämt mål. Vart ska vi gå, frågade jag?

Vi ska söka upp en plats som gör det möjligt för oss att färdas vidare, förklarade hon. Som det nu är, har vi nått vår begränsning och kan inte komma längre utan hjälp från annat håll.

Detta tycktes mig besynnerligt. Men jag hade redan sett så överväldigande bevis på att ingenting var omöjligt, att jag inte ställde några fler frågor utan gick vidare tillsammans med henne under tystnad.

På gatorna kom och gick folk av alla hudfärger och nationaliteter. Olikheterna spelade ingen roll. Alla verkade vänliga och tycktes inte hysa någon oro för morgondagen eller känna av någon brådska.

Jag försökte uppfatta deras tankeformer och jag fick det intrycket att alla var besjälade av samma visshet: Att det fanns något bortom. Men de var inställda på att vänta och bida sin tid. Hastverk är lastverk, tänkte jag.

Ja, svarade min hustru, det är så sant! Man måste först ha en stabil grund innan man kan börja att bygga själva huset.

Jag hade lagt märke till att en del av de väsen som vi mötte på något sätt var av annan sammansättning än de andra. De verkade mera genomskinliga, om jag så får säga. I mina ögon tycktes de bestå av finare materia än de andra.

Ja, svarade min hustru på mina tankar, de är verkligen av finare material, och här kommer liknelsen med löken in i bilden igen. När deras astrala skepnad skalas av, består det som återstår av finare materia, *och det ser i våra ögon ut som om de var genomskinliga*. Om du tittar noga efter ska du se att de verkar större än vi också.

Ja, sannerligen!

När man tittade närmare på dem verkade det som om de flöt ut både på bredden och längden.

Är detta en synvilla eller är det faktiskt så, frågade jag?

Nej, det är ingen synvilla. När de lagt av sin astrala kropp kommer den finare materian i dagen. ***Då blir attraktionskraften i deras tanke mindre och då flyter deras gestalter ut och blir större. Om de skulle önska ta kontakt med oss, så måste de genom en tankekoncentration få sin kropp att anta normal storlek igen.***

Känns det inte konstigt att vara i detta tillstånd, frågade jag?

Min hustru skrattade.

Nej, det vet jag inte precis, men du får nog veta det när den tiden kommer, då du är på samma plan som de.

Ska jag få uppleva det nu, frågade jag ivrigt? Både ja och nej, svarade min hustru. Vi ska så småningom förflytta oss till en annan sfär eller frekvens, och då är det inte möjligt för oss att ta med de astrala kroppar som vi nu har. Men tids nog får du se hur det går till.

Jag tittade på min kropp. Skulle jag skiljas även från denna kropp? Jag undrade hur jag då skulle se ut? Som en kyckling som man plockat fjädrarna av? Eller skulle jag fortfarande kunna röra mig likadant som nu och se på samma sätt? Ja, massor av frågor snurrade runt i min hjärna.

Min inre spänning steg, och jag tyckte att vi inte kunde komma fram fort nog. Min hustru fick faktiskt hålla mig tillbaka.

Vad är det du ivrar efter, frågade hon?

Jag vet inte, men jag har en bestämd föräning om att jag snart ska få veta svaret på en del frågor som jag har inom mig.

Min hustru log.

Ja, kanske det, svarade hon! Men bygg nu inte upp några förhastade föreställningar eller förutfattade meningar, för då kanske du blir besviken.

Besviken? Nej, knappast! Det jag hitintills hade fått uppleva tycktes mig så oerhört överväldigande att min tanke nästan inte kunde följa med. Jag tyckte mig vara fäst vid den tunnaste spindelväv, som när som helst kunde brista och sedan finna mig själv i något besynnerligt bakrus.

Ja, medgav hon, man kan känna

det på många vis. Men att du upplever det så är bara naturligt. Tänk på filmen, som jag rådde dig till. Och försök att spela med!

Medan vi gick och resonerade hade vi tagit av från gatan och kommit in i gränder och smala stråk, och jag fick en känsla av att vi närmade oss vårt mål. Jag kände en viss oro, en inre spänning, och jag ville skynda på vår vandring.

Du verkar ha bråttom, sa min hustru.

Ja, erkände jag. Jag vet inte varför, men jag känner mig orolig och vill att vi ska raska på.

Medan vi pratade svängde vi in på en tvärgata, och i slutet av den syntes en portal och jag såg ljus strömma ut därifrån.

Dit ska vi, förklarade min hustru!

Jag stannade. Jag både ville och inte ville. Där ser du, sa hon! När man tror sig veta något

skyndar man på sig själv genom sin egen inre oro. Men när man ställs inför ett avgörande vet man plötsligt inte vad man vill. Detta beror på ens ingrodda rädsla för det okända. Avgörandet ligger nu helt och hållet hos dig själv.

Ska vi gå eller inte? **Men jag kan försäkra dig om att i Kosmos lag finns inget ont.** Skillnaden mellan ont och gott beror bara på hur vi ser det.

Jag förblev stående.

Det kändes som om jag skulle gråta så nära, och ändå så långt borta! Skulle jag nu inte kunna gå de återstående stegen in genom denna portal? Hela mitt inre vred sig som en mask.

Ja, jag vet, lugnade mig min hustru. Jag har stått inför liknande avgöranden tidigare, och jag vet också att det första steget är svårast. Men när man väl har tagit det, så går fortsättningen av sig själv. Ta tid på dig och samla dig inför detta!

Jag tittade länge på portalen. Jag såg ljuset som strömmade ut från den och jag ansträngde mig för att uppfatta om det fanns något mera. Men jag såg bara ljus.

Jag resonerade med mig själv. Jag har nu nått hit genom min hustrus hjälp. Hon har lett mig på denna väg, och inget ont har hänt mig hittills. Vad har jag då att frukta? Ingenting!

Jag kände hur lugn och harmoni strömmade ut från henne och jag insåg plötsligt att min rädsla var över. Den kom och den gick lika plötsligt. Och nu verkade det som om detta ljus tycktes omfamna mig och önska mig välkommen.

Vi går, sa jag. Kom, vi går!

Hela mitt inre var nu i jämvikt och ett leende lyste upp min hustru.

Ja, sa hon, jag visste det. Du är redo för detta. Du har blivit förberedd under lång tid och nu är du mogen.

Jag fick inte tid att reflektera över hennes ord, men jag gömde dem i mitt inre. Vid rätt tidpunkt skulle jag fråga henne vad hon menade med orden *förberedd och mogen*.

Under det att vi började gå fram mot portalen förklarade min hustru:

Detta vet inte så många om. Det finns bara ett fåtal i denna stad som är medvetna om denna portal. *Den är, kan man säga, stängd för deras syn. Men det är en av de många vägar som finns för att komma i kontakt med högre frekvensplan.*

Detta, min vän, är ett särskilt tillfälle, ett undantag. Samma ynnest har tidigare visats mig. Men tyck nu inte att du är märkvärdig för det. Var i stället tacksam, för det är en stor ära som vederfares dig.

Vi hade nu nått fram till portalen och beredde oss att stiga in. Ljuset hade efter hand ökat i styrka och jag blev nästan bländad. Det tycktes komma från ingenstans. Det fanns överallt och jag kunde inte se någon källa.

Det tycktes ha form och liv. *Jag förnam det inuti mig själv och omkring mig. **Det uppfyllde mitt medvetande.** Jag visste, att om jag blivit utsatt för detta ljus i min fysiska kropp så skulle det haft en skadlig inverkan.*

Vi gick in genom portalen och jag fick till en början intryck av att vara i ett jättelikt rum där detta intensiva ljus strålade omkring mig från alla håll.

Tystnad rådde, oändlig tystnad. Jag upplevde mig själv som en plåga i tystnaden. Men där var också kärlek, oändlig kärlek. Jag ville sjunka ner på mina knän och be. Jag kände ödmjukhet var som ett intet i detta väldiga. Jag saknar helt naturligt ord att beskriva det. Jag tyckte mig flyta i detta ljus, och mitt medvetande var uppfyllt av kärlek och ljus. Min hustru fanns vid min sida och jag uppfattade henne som en glimrande vit varelse. Jag såg och jag såg inte. Men jag vet, att jag uppfattade henne med hela mitt medvetande, tycktes se med hela min

kropp. Hennes klädsel var fotsid och av det renaste vita man kan föreställa sig. Jag kan tänka mig en biografduk, men oändligt mera gnistrande vit.

Jag förnam mig själv i samma vita tillstånd och reflekterade trots allt och undrade om detta var den andra död jag skulle genomgå. *Jag kände, att det som jag nu upplevde skulle få en avgörande betydelse för mitt fortsatta liv på jorden, att jag skulle komma att leva på det i långa tider, och att*

minnet aldrig skulle plånas ut.

Min kropp började vänja sig. Jag säger kropp, för jag tyckte att jag förnam med hela min kropp. Den tycktes bestå av bara sinnen, och det föreföll som om jag kunde se med varje del av den. Jag såg på min hustru och märkte att hon upplevde det på samma sätt som jag. Och jag förstod också att hon hade varit här tidigare.

Hela min kropp tycktes vibrera i detta ljushav. Jag tyckte, att jag växte och att mitt medvetande strömmade utåt. Hela jag var medvetande. Inom mig växte detta oerhörda ljus och jag snyftade till där jag stod. Jag har aldrig känt ett sådant ljus. Jag kände det som ett levande kärleksfullt väsen.

Jag vet inte hur länge vi blev stående. Men sakta blev jag medveten om en främmande tanke inom mig, en tanke som inte kom från min hustru. Den svepte in mig i ett kärleksfullt hölje. Jag kände kärleken och ändå var det mera än kärlek. **Det var visdom.**

Min hustru såg på mig, men jag var bara vagt medveten om det. Hennes tankeformer syntes mig avlägsna.

- Min vän, jag vet hur det känns. Jag har haft samma upplevelser som du, på samma sätt gång på gång.

Stor tacksamhet var vad jag kände över att få komma till denna frekvens. Men jag hade också en förvirrad tanke i min hjärna, en tanke som hela tiden tycktes upprepa:

Det är inte jag som upplever detta nej, det är inte jag.

Min kropp och mitt medvetande började vänja sig vid ljuset, och jag kunde mer och mer urskilja detaljer i den väldiga sal där vi befann oss

Den var kolossal. Den tycktes mig oändlig. Golvet som vi stod på var som av marmor med en underbar obruten ådring som tycktes löpa överallt och leva ett självständigt liv. Det glänste i sin renhet och gav återsken som en spegel. Högst uppe, jag vill säga bland molnen, välvde sig ett fantastiskt tak med ornamenteringar som vilade på pelare, också de av samma sorts marmor som golvet.

Detta enorma byggnadsverk måste ha gudar som konstruktörer, tänkte jag. Och hur har de lyckats få allt så symmetriskt?

Allt var så harmoniskt och jag tänkte, att ett enda uns för mycket av vad det vara månne skulle förstöra hela utseendet på detta byggnadsverk.

Jag var knappast medveten om att min hustru stod vid min sida och iakttog mig. Hon yttrade ingenting, men jag kände som tidigare att hon var med mig i mina tankar. Hon var allvarlig och forskande. Hon tycktes noga studera mitt innersta, och jag fick känslan att hon undersökte varje vrå av mitt medvetande för att finna någon disharmoni där.

Vi gick några steg in på golvet eller rättare sagt gled in ett stycke. Jag vände mig mot min hustru och tittade på henne.

Har du sett detta tidigare, frågade jag? Har du upplevt samma sak?

Ja, svarade hon allvarligt, det har jag. Och varje gång har jag känt samma vördnad som jag ser hos dig. Och jag är glad över att du inte har några främmande tankar inom dig i denna stund.

Främmande tankar?

Hur kunde man ha främmande tankar i denna värld! Jag var helt överväldigad av vad jag såg, och ändå verkade det så förunderligt varmt och välbekant. Jag stod i funderingar. Rummet och utsmyckningen var som en stor katedral.

Det andra medvetandet, som jag hade uppfattat, fanns där också hela tiden förskande och kärleksfullt. Jag var inte orolig för jag kände att inget ont fanns i denna värld.

Det blev allt mer påtagligt att en gestalt byggde upp sig intill oss. Jag snarare förnam än såg det. Först trodde jag, att det var ljuset som spelade mig ett spratt, men sedan såg jag att något började ta form. En gestalt förtätades. Jag vill påstå, att det var själva ljuset som drogs samman till en punkt. Den växte, fladdrade och blev en levande form. Jag betraktade fascinerad detta skådespel.

Konturerna av en gestalt började framträda. Jag såg den, och min spänning blev nästan outhärdlig när jag såg att den började forma sig till en gestalt som jag ofta i mina omedvetna tankar hade fantiserat omkring.

Där stod han den skimrande gestalten huvudet högre än jag och med en utstrålning som var nästan bedövande. Jag ville falla ner på knä inför honom. Så djup var min vördnad. Jag kände mig som ett barn, som ville gömma sig undan nyfikna blickar bakom sin mor. Jag sökte omedvetet hjälp hos min hustru ville ha stöd, men kände ändå att jag intet hade att frukta och att denna varelse bestod av idel kärlek och visdom.

Jag kände mig mindre än någonsin tidigare, böjde mig ner i bön inför denna gudomliga gestalt som hade framträtt inför mig. Då kände jag hur något rörde vid min skuldra, och ett lugn som inte är av denna världen kom över mig. En röst sa:

Mitt barn, var bara lugn! Här ska intet ont vederfaras dig!

En röst - jag kan inte säga att jag hörde den, men den blev en del av mitt medvetande. Den var jag och ändå inte jag, hur underligt det än kan låta.

Jag tittade försiktigt upp och såg att han hade lagt handen på min skuldra. Det strömmade lugn och tillförsikt ur den. Och plötsligt kände jag mig inte liten längre, utan upplevde att han och jag haft mycket gemensamt tidigare. Hur? Var? Jag bara visste det - visste i ett flyende, bubblande ögonblick att det var så. Jag jublade inom mig och tyckte mig sväva på moln. Så blev jag medveten om min hustru, och jag visste att hon tog del av min upplevelse och att hon var lika lycklig som jag.

Plötsligt insåg jag, att detta skulle bli avgörande för mitt liv på jorden. Jag kunde bara böja mitt huvud i glädje över att få del av vad som nu skulle komma. Så småningom skulle jag få svaren på många av de frågor jag haft i mitt hjärta sedan lång tid tillbaka.

Jag blev stående i tyst väntan.

- Min vän, sa rösten, du är välkommen till denna sida! Det är inte många som har sett dessa ting. Du och din vän har fått detta tillstånd eftersom vi har haft ett mycket intimt samarbete i tidigare liv.

Rösten kom så plötsligt att jag nästan hoppade till. Ja, jag visste att vi hade arbetat tillsammans tidigare, men jag kunde inte komma på var och när. Det var på något sätt blockerat i mitt medvetande. Men jag kände att denne man, detta väsen, hade nyckeln till min gåta.

Ja, svarade rösten, du har rätt, jag har nyckeln, men vi ska ta det försiktigt.

Hur kan han veta vad jag tänkte?

Jo, svarade rösten, vi ser och vi följer. Men inte på det sätt som du kanske tror. Se på mig nu - var inte rädd! **Ingen av oss är högre än den andre. Det är bara det att jag har haft en förmån som du ännu inte har haft. Inför Kosmos är vi alla lika.**

Jag tittade upp på denna varelse. Visste inte vad jag skulle säga. Kunde för mitt liv inte säga du till honom, för mig framstod han som en profet. Och jag kunde heller inte kalla honom för en fader. Han hade ju själv påpekat att vi alla var lika inför Kosmos. Min vördnad var alltför djup för honom.

Jag stod tyst, kunde inte få fram något. Jag kände hans utstrålning och visste, att han snarast var road av min reaktion. Men samtidigt var han mycket förstående. Jag sökte förgäves kontakt med min hustru för att hos henne få någon hjälp mot den förvirring jag kände. Men samtidigt förstod jag, att jag måste komma över detta själv.

- **Du kan kalla mig Simeno, sa han.** Det kanske underlättar att få ett namn att ta fasta på när man ännu är bunden vid jordiska former. Men annars spelar namnet ingen roll i Kosmos. Det är inte på namnet som det kommer an, inte heller på intellektet.

Jag var mycket tacksam. Han hade gett mig en planka att gå på. Jag kände mig betydligt säkrare nu när jag visste hans namn. Jag tittade på min hustru. Hon smålog och jag kände mig plötsligt stark igen.

Jag tittade på Simeno och började ställa frågor.

- Min hustru har följt mig på denna väg. Hon har visat mig på sådant som jag inte trott vara möjligt. Hon har låtit mig se några av de otaliga boningar som finns. Hon har påvisat bedrägliga illusioner. Jag har häpnat, jag har skrämmts. Hon har hjälpt mig hit. Vad ska jag nu göra och varför är jag här? Jag är förvirrad, och jag vet inte var vi för tillfället är någonstans. Jag bara anar det.

Vem är Simeno?

Dessa och tusen andra frågor virvlade runt i mitt huvud. Och jag kunde inte lägga band på den nyfikenhet som överväldigade mig.

Jag uppfattade, att Simeno var road av denna störtflod av frågor.

- Detta är typiskt för ert jordiska tänkande! Min vän människor frågar för mycket och

tänker för lite drar alltför snabba slutsatser och anser att det logiska tänkandet är det enda riktiga. Alla dina frågor kommer att bli besvarade en efter en. Och en del svar har du redan gissat dig till.

Om vi skulle börja med den första frågan, fortsatte han. Din nuvarande jordiska hustru har fört dig hit, som du sa. Hon är din följeslagare på denna sidan. Du och din hustru har arbetat tillsammans tidigare, som du så småningom ska få se. Och vad är då naturligare än att ni följs åt även nu på de här färderna! På jordiskt språk skulle hon kunna kallas för en reseledare. Och hon är satt att följa dig på dina färder tills dess att du kan gå på egen hand. Hon har själv bett om detta, och vi har med glädje bevittnat hur hon har ledsagat dig hit.

Vi, tänkte jag och avbröt honom i mina tankar. Är det flera?

Ja, blev hans svar. Vi är många, men vi arbetar alla för samma sak, så det var inte nödvändigt för alla att möta upp här.

Han tystnade och jag väntade. Jag hoppades, att jag nu skulle få många gåtor lösta.

Du förstår, vi måste nu en stund tala med jordiskt språk. Här ser du ju att vi inte pratar med läpparna. *Vi har helt enkelt inte de organ som behövs för det.* Vi behöver det inte heller som du vet.

Om jag visste! Jag hade ju blivit så häpen när min hustrus röst manifesterades i min hjärna i början av vår resa.

- Vi har, fortsatte han, i många år sökt kontakt med er två. Men du har varit alltför fast i det materiella för att kunna komma i kontakt med oss. Du har hört oss tala genom andra, men då har vi varit tvungna att presentera oss med ett visst namn för att bli hörda. Du kan kalla oss era ledare, om det är bättre.

Då förstod jag.

Men hur kunde de prata genom en fysisk kropp? De med sina fina kroppar och vibrationer?

- Ja, svarade han på min fråga, det är ganska svårt till och med för oss. Det är svårare än att meddela sig från det andra frekvensplanet, som du kallar det. *Vi måste nämligen finna någon som är lik oss, någon som vi får låna kropp av från ett annat frekvensplan innan vi kan ta kontakt med ett lämpligt medium.* Och ändå har vi haft tur som lyckats finna er två så nära och få kontakt med er. Vi måste lägga kapp på kapp, eller, som ni talat om på vägen vi måste lägga skal på skal över lökens kärna, så att säga.

<<

Jag trodde att jag började förstå. Vi hade egentligen haft den lättaste vägen, *och jag förstod, att de hade lagt ner ett stort arbete på att få oss väckta.*

Jag tyckte mig gå tillbaka i mitt liv och såg klart de omständigheter som hade fört mig in på det spår där jag nu var. Jag hittade den röda tråden och insåg att mitt liv i alla fall hade inneburit en viss utveckling. Till synes hade en rad irrfärder kastat mig från plats till plats på jorden. Men ändå hade det funnits en mening i detta - ett bestämt syfte: Att jag skulle arbeta mig framåt - ja, jag skulle vilja säga, slå mig fram till klarhet. **Jag insåg också att mötet en gång med min hustru inte heller varit en slump.**

Nej, avbröt Simeno. Det var ingen slump, som du kallar det. Det var förutbestämt att vid en viss tidpunkt så skulle ni två börja gå vid varandras sida för att arbeta tillsammans. ***Vägen har varit svår, men det är genom prövningar som man mognar för uppgiften.*** Som jag förut sa, så har ni två arbetat tillsammans förut. Och om du tänker efter riktigt noga, så ska du minnas en i ditt tycke mycket vacker dröm som du haft. Den symboliserar på ett fint sätt Kosmos och dess lagar. Den drömmen har du haft med dig. Och din hustru har haft en likadan. Dessa

tecken är givna till många människor, men det är bara ett fåtal som funnit den andre under sin vandring på jorden.

Medan han pratade så inom mig själv tyckte jag, att en bild manades fram, en bild som jag hade gått och burit på sedan min barndom. En dröm, en mycket levande dröm.

Kunde det vara den? Jag såg det inom mig - kortet. Jag hade drömt om ett kort i storlek som ett vykort, med djupblå bakgrund och en måne, en djupt gul måne med månansikte, som skrattade och tycktes utstråla värme. Under månen var ett kors i samma gula färg. Och runt om månen och korset en kedja som liksom inneslöt korset och månen inne i en ring. Jag såg kortet inom mig och hörde Simeno bekräfta, att detta var den dröm han menade.

Jag är glad att det har fastnat i ditt medvetande, sa han. Har du någonsin funderat över dess betydelse?

Både ja och nej, tänkte jag. Ibland har man väl funderat, men jag har alltid varit av den uppfattningen att det bara varit en dröm. Skulle detta vara en symbol? Jag stod stilla och tänkte. Simeno stod vid min sida. Både han och min hustru var tysta. Jag kände mig utlämnad. De visste vilken innebörd symbolen på kortet hade, och jag kände mig en aning enfaldig därför att jag inte kunde komma på det.

Så med ens tycktes det klarna. Om det var jag själv som kom på det, eller om det var Simeno eller min hustru som hjälpte mig vet jag inte. Plötsligt för mitt inre öga såg jag vilken symbolisk betydelse kortet hade.

Månen, den glada månen mot den klarblå rymden symboliserade Kosmos, det förstående Kosmos. Korset under månen betydde den rent andliga kärleken i Kosmos. Kedjan slutligen, som band allt tillhoppa var kraften. ***Kosmos kärlek är alltings drivkraft, alla varelsers liv.*** Kärleken är den grundläggande principen i Kosmos.

Ja, svarade Simeno, du har visst förstått det riktigt. Kärleken är drivkraften till allt. Men, som din hustru förklarade, så är kärleken en kraft på gott och ont, beroende på hur människorna ser det.

Jag stod i tyst begrundan. Men Simeno avbröt mig i mina funderingar och fortsatte:

Du upplevde ljuset när du gick över gränsen hit som en, ska vi säga, nästan fysisk påverkan. Det berörde dina sinnen som en rent fysisk manifestation. Det gjorde på sätt och vis ont. Har jag inte rätt?

Jo, han hade rätt. Det var på något sätt ljuvt plågsamt, men ändå rent och gott. Det var bådadera det var faktiskt både gott och ont. Men nu hade jag visst vant mig vid det, för jag besvarades inte nämnvärt.

Ja, blev hans svar. Dessa frekvenser har trängt igenom dig och renat din kropp, som du kanske märkte när du kom in genom den portal som leder hit. I din astrala kropp skulle du inte ha kunnat komma in. Du skulle inte ha uthärdat. *Din frekvens måste helt enkelt höjas.*

Jag tittade på min kropp. Den tycktes gnistra i ljuset, men ändå var den mörkare i färgen än både Simenos och min hustrus.

Din hustru har varit här tidigare, svarade Simeno. Och den som en gång varit här bär med sig ett hölje som aldrig kan förloras. **Du kan kalla det en del av detta frekvensplan.**

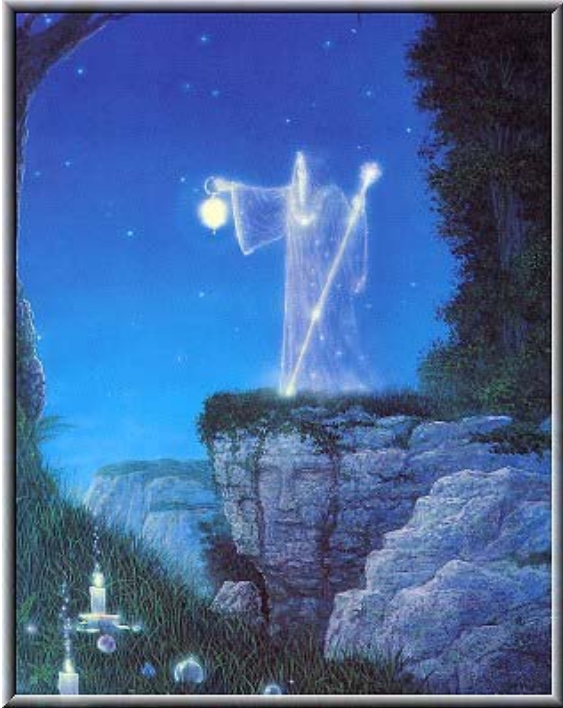
Men det är inte meningen att vi ska stå här och prata om dessa ting. Vi ska i stället förflytta oss till ett annat ställe. Du borde nog känna igen det, för där har du verkat under ganska lång tid.

Hörde jag rätt?

Jag blev kall och varm om vartannat. Jag tittade på min hustru, och hon log mot Simeno som om de båda delade en stor hemlighet. De var i bästa samförstånd! Jag kände min inre spänning växa. Skulle jag nu bli medveten om var jag hade varit tidigare? Skulle jag äntligen få ta del av de förborgade hemligheter som var instängda bakom mina sinnens lås?

Samtidigt undrade jag över hur vi skulle färdas - och inom mig flög tanken:

Detta skulle ingen tro om jag försökte återge det!

<< detta konstverk skapat av Gilbert Williams kan symbolisera mötet med den här vismannen Simeno, som lever främst på en högre livsplan, som texten här berättar om

Simeno log och fattade våra händer. Sedan hände ingenting, utom att den väldiga salen försvann. Jag hade ingen känsla av att flyta, som tidigare. Ingenting hände. Jag kände mig kanske en smula lurad som om jag hade gått miste om något. Simeno uppfattade min känsla och sa:

Min vän, söker du sensation? Jag vet, att allt är överkligt för dig, men försök att uppfatta det som en resa och ingenting annat. Kom ihåg att ingen är förmer än du själv! Och att ingenting är omöjligt. Du har tankeförmåga, du har kärlek mer kan du inte begära! Jag skämdes, jag tyckte

att jag hade blivit tillrättavisad och min hustru kom till min hjälp. Hon frågade:

Har du sett detta tidigare?

Jag tittade upp blev stående, medveten om att jag grät inom mig.

Aldrig, nej, aldrig har jag sett en sådan skönhet.

Vi hade tidigare varit i en enligt mitt tycke, paradisk natur. Men den tycktes mig som en vanskött åker jämförd med det här. *Jag var bortom tid och rum.* Jag insöp allt jag kunde med alla mina sinnen.

Inom mig var jag förtvivlad över bristerna i vårt jordiska språk, som aldrig någonsin skulle kunna göra detta full rättvisa - närmast helgerån att försöka återge en sådan natur i ord. Man skulle bara förminska skönheten.

Ändå undrade jag inom mig över att de varelser, som vistades på denna frekvensnivå kunde behöva en värld så lik vår egen jordiska - visserligen med denna sagolikt ofattbara skönhet, men ändå! Jag kände Simenos tankar inom mig.

Varför skulle vi inte det, frågade han? Skulle inte vi ha samma behov av skönhet som ni? Det är en missuppfattning att vi är medvetande utan kroppar i ett evigt intet. *Vi är lika beroende som ni av skönhet.* Och det är i den skapande kärleken som vi får vår inspiration.

- Jag kände hans tankar som fläktar genom min hjärna. Jag kände stark samhörighet med denne vår ledare. Jag visste, att även han hade sin begränsning. Och jag var plötsligt inte lika liten längre utan kunde se honom klarare. Även han hade behov. Även om de var av annan art så gjorde de oss trots allt mera jämspelta i mina ögon.

- Ja, svarade han, vi är lika. Vi har kommit från samma ursprung och vi går mot samma mål.

Vi strövade långsamt vidare och hela tiden upplevde jag denna nästan plågsamt sköna natur. Vi kom till en låg bänk, och där satte vi oss ner, min hustru och jag, medan Simeno satte sig ner vid våra fötter. Jag tittade på honom och fattade min hustrus hand. Jag kände värmen som strålade ut från henne och visste att hon upplevde detsamma som jag.

Du ska nu få en del av dina frågor besvarade, sa han. Men det blir inte många av dem. Du kommer att lära dig att framstegen inte består i att man får sina frågor besvarade av andra utan att man finner svaren själv. Du måste först vänja dig vid allt nytt som du har upplevt, så att du

kan följa med utan oro i ditt sinne.

Vem jag är har jag delvis svarat på. **Vi har arbetat tillsammans du och jag, din hustru och många, många fler i tidigare liv.** Och vi kommer också att arbeta tillsammans i detta ditt liv.

- Vad du ska göra har du nog redan anat. Men du har ansett dig alltför svag för att kunna klara av uppgiften. Vi gav er ett lösenord som vi hoppas att ni kommer ihåg. Vi har frågat en gång och trodde då att det stod klart för er. Det visade sig emellertid vara fel, och då fick vi lov att börja om igen.

Medan han talade hade jag fått associationer i mitt inre, om man kan uttrycka det så. Jag såg och hörde dubbelt. På något sätt hade jag fått två sätt att se, och dessa synsätt arbetade oberoende av varandra. Inuti mitt huvud ekade det:

Din hustru har nyckeln till slöjorna - du har pennans svärd. Använd dessa redskap- tveka inte! Ni har redan väntat för länge. Arbeta och använd nyckeln och svärdet!

- Ja, han har rätt, tänkte jag! Vi ska arbeta! Och jag fylldes av en inre glöd, som jag visste skulle sporra oss båda.

Din hustru, fortsatte Simeno, visade dig några frekvensplan när ni styrde kosan ut i dimensionerna och började resan hit. Du ska inte tro att dessa plan är de enda som existerar! **Det finns oändligt många fler.** Som det redan förut är sagt: Vår Herres hus har många boningar, så har varje individ sin värld - beroende på tänkande, religion, trosinriktning. Du förstår, att om det finns en enda varelse i denna vintergata, som har ett speciellt tänkande, så har han också sitt eget plan. Det finns inte någon som är utanför. **Alla går in i denna oändliga evolution.** Vill de inte, så dras de ändå med i strömmen.

Hela tiden medan han talade hade jag dessa associationer: Jag tyckte mig se inom mig två Biblar: Den ena Bibeln med dess tusentals sidor representerade det astrala planet. Den andra Bibeln, som låg ovanpå den första, representerade det plan där vi befann oss nu - också här fanns det oändligt många sidor. Varje sida i den astrala Bibeln hade sin särskilda frekvens och likadant var det med den andra Bibelns sidor. Det svindlade för mig. Ingen, nej ingen människa kunde då ha pretentioner på att hennes väg var den enda sanna vägen:

- Den Guden ska du tro på - och den - och den! *Nej, aldrig fick man påstå något sådant!* Vilken tro eller religion människan tillhörde, det spelade i stort sett ingen roll. Alla gick, med eller mot sin vilja, mot samma mål.

- Men, tänkte jag förtvivlat, varför då alla dessa skilda sekter och religioner? Dessa profeter, som har funnits under alla årtusenden? Vad betydde då de? Det var ju egentligen alldeles onödigt med religion över huvud taget!

- Min vän, svarade Simeno, de profeter som har manifesterats under alla årtusenden på jorden, de har egentligen aldrig predikat om religionen som sådan. *De har helt enkelt givit människan en ledtråd att följa. De har återupplivat kunskapen bland människorna om vissa kosmiska lagar som är självskrivna men som människan har trängt i bakgrunden för att hon själv ville framstå som Kosmos högsta manifestation.* Dessa profeter, som du kallar dem för, har alla predikat kärlekens gränslösa makt. Detta enkla: **Kärleken**, men ändå så ofattbart för människan! Det är lättare för människan att leva av ord än att göra vad hjärtat bjuder.

Men, tänkte jag, vi har ju kyrkor i de flesta trossamfund, och man ber till Vår Herre, och många är ju verkligen troende. Och många har gudomliga upplevelser, som väl inte kan komma från något annat än en högre makt?

- Min vän, svarade Simeno, om än varje människa bad, så skulle det inte ha någon verkan. Att bedja är enkelt - som att prata. Som jag sa förut - människan pratar alldeles för mycket och tänker för lite - *då menar jag med hjärtat.*

Inom mig fick jag återigen dessa förunderliga bilder. Jag tyckte mig se vår jord utifrån rymden. Jag såg detta klot kunde urskilja kontinenterna. Och överallt fanns kyrka vid kyrka av olika trossamfund utplanterad. Och i alla dessa kyrkor var det massor av människor som

bad - miljoner, ja, miljarder människor. Alla bad till sin Gud. Så, vid sidan om dessa kyrkor såg jag två små ensamma människor. De bad också, men på ett annorlunda sätt.

Då insåg jag vad han hade menat. Det var lönlöst att bedja med munnen. Tomma ord! Dessa två ensamma varelser, som stod vid sidan bad med hjärtat, och de fick verkligen svar på sina böner. Man kunde bedja med munnen i årtusenden utan att få något gensvar. **Man måste bedja med hjärtat och i kärlek.** Man kunde inte köpa sig till någon frälsning genom att bedja. Men den dag man kunde bedja av hjärtat, då skulle också ens böner bli hörda.

Frälsning? Vad var då frälsning?

Simeno tog åter till orda:

- Jo, min vän, frälsningsupplevelsen är en upplevelse som många grundar sitt liv på jorden på. Jag ska försöka förklara lite för dig. Titta på era kyrkor och samfund! Där finns många människor, som har haft denna upplevelse. Alla påstår att deras egen upplevelse är den som är riktig. Det finns också många utanför samfunden som har haft samma upplevelse. I kyrkorna har människor en viss benägenhet att frigöra massuggestion, som för känsliga sinnen kan kulminera i något som de tror sig uppleva som en frälsning. De hör sin Gud. Det är en hallucinativ uppfattning av psykosens kulmen. De upplever psykosens som en brott att nå Gudsbegreppet på och använder sig av bron helt omedvetet. Men om de blir bättre eller sämre av denna upplevelse, det vet vi inte. Om det emellertid har fört med sig något gott och människan därefter lever i en bättre anda, så är det också försvarbart.

Jag kände, att han hade rätt när han talade om detta. Jag visste, att det fanns många som hade haft dessa upplevelser och som rättade sitt liv efter dem. Och varför ta illusionerna ifrån dem? När ändå, enligt vad jag nu kunde förstå, allt var en enda stor illusion!

Så är då denna frälsningsupplevelse inte samma sak som att komma till insikt! Där avbröt Simeno min tanke.

Min vän, sa han. Där är du inne på en mycket farlig tanke! Om människan skulle kunna nå insikten medan hon ännu befinner sig i sin kropp och om hon skulle fatta den med sin ande så skulle hon upphöra att existera. Hon skulle inte kunna finnas helt enkelt sönderdelas. Så var hon inte människa längre, utan insikten själv. Den går inte att sönderdela. Om någon kommer till insikt så är individen i fråga också själva insikten.

Det gick runt för mig. Jag kunde inte hålla isär begreppen. Simeno såg på mig och log vänligt.

- Jag ser hur du känner det, och vi ska försöka beskriva det på ett lite enklare sätt. Det är svårt även för mig att omforma detta så att du ska kunna förstå. Det jordiska språket är inte alls så fulländat som det borde vara.

Han såg på mig. Jag kände hans tankar inom mig. Han bar mig i sina tankar på något vis. Jag tyckte mig se människan stå ensam på en jord. Sedan tyckte jag mig se en annan människa, en jätte, som steg fram. Den första människan var den som skulle få del av insikten, och jätten var insikten själv. Jag tittade, väntade spánt på vad som nu skulle hända.

Anta nu, sa Simeno, att denna människa förstår insikten, kan ta del av varje detalj av denna jättes kropp, vet var varje nerv går, hur hans muskulatur arbetar. Ja, vi kan säga att han vet allt om honom. Då upphör han att finnas till, ty då är han en del av jätten.

Jag såg hur människan fick syn på jätten. Skrämd och tjusad tittade hon på honom, men samtidigt löstes människans kropp upp och jätten blev liksom en aning större.

Individen gick upp i jättens kropp. Kvar fanns ingenting, bara jätten. Inom mig tänkte jag: Detta är omöjligt för människan att uppnå.

Ja, svarade Simeno, det är omöjligt. **Människan kan i sitt nuvarande tillstånd bara uppnå en del av vad du kallar insikt.**

Men om vi nu skulle kunna uppnå detta, envisades jag, skulle vi då vara fria och lösta från vår karma?

Givetvis, svarade Simeno. Insikten har ingen karma. Men den skapar.

- Hur? Varför skapar den då karma, när den själv är fri? Jag var ett enda stort frågetecken.

Min vän, detta är lite för omständligt för mig att nu gå in på. Men vi ska komma tillbaka dit senare när du har vant dig vid det som du nu har sett. Vi måste vidga ditt medvetande för att det ska räckta till att omfatta både detta och mycket annat.

Jag tyckte jag hade en skoläst inom mig. Min hjärna tycktes redan vara uttänjd. Den föreföll mig ha svällt. Och jag undrade i mitt inre om inte mitt huvud hade blivit större?

Så slog det mig plötsligt: Yogis, de måste väl ändå ha uppnått en del av denna insikt?

Simeno måste ha uppfattat min tanke, för han svarade:

- Du har både rätt och fel. De har nått en viss insikt i de universella lagarna. De kan behärska materien i viss utsträckning. De kan också behärska sina kroppar som ni tycker till det rent omöjliga. Men nu är vi framme vid en knut. Det är med sitt medvetande som de har nått dithän. De har sökt enligt vissa uppdragna linjer. De har fått regler i sina händer som satts upp av andra, och de har sedan bara behövt fortsätta på en bred väg som leder till kunskap.

Men ändå, tänkte jag, är inte detta fantastiskt? Tänk att kunna fånga materia direkt ur luften. Tänk att kunna ta sin livsenergi direkt ur luften - utan att äta, utan att anstränga sig. Är då inte dessa verkligen stora mästare, är de inte fantastiska människor - eller till och med gudar?

Tja, svarade han. Det beror på hur man ser det - från människans eller från Kosmos synpunkt. Visst är det, som du säger, på sätt och vis fantastiskt. Men det som de presterar bevisar bara människans envishet och flyktighet. Men får jag fråga dig i stället:

- Vad uträttar dessa yogis? Och vad ska det tjäna till?

- Ja, vad uträttar de? Jag grubblade över det. Och ju mer jag tänkte på detta, ju mindre betydelsefullt syntes det mig vara. De bara sitter där. Och till vilken nytta? Ja, vilken nytta gör de? De är naturligtvis en sevärdhet, *och de får väl en del människor att tänka på att det finns något mer i denna värld än det rent materiella*. Men annars kunde jag inte finna något som var till nytta för deras egen utveckling.

- Men, tänkte jag, om de nu är på jorden, då måste de ju också ha en viss karma.

Ja, blev hans svar. Visst har de det. Och resultatet av deras nuvarande liv blir bara att de har en ny vandring att göra för att utplåna denna onyttiga existens. ***Minns, min vän, att vi måste förstå lagen om karma! Och vi måste lära kärlekens lag.***

- Ja, jag mindes, och jag tyckte att det var tragiskt för dessa människor, som ovetande om den illusion de hade byggt upp, trodde sig ha hittat universums nycklar.

Här blev jag också medveten om min hustru, som gjorde ett inlägg med sin mjuka stämma.

- Du måste också skilja mellan yogis och yoga, sa hon. Yogaövningar ger styrka, både fysiskt och psykiskt. Så du får inte missförstå Simeno nu.

Nej, jag hade inte missförstått honom. Jag var bara lite förvånad över vad jag hade sett och hört.

Vi satt tysta en stund alla tre. Jag beundrade utsikten framför mina fötter. Och när jag trodde han inte såg det, tittade jag på Simeno. Han satt med korslagda ben framför oss, och hans blick var tankfull och långt borta i det fjärran obestämda. Jag kände djup vördnad för honom och tänkte i mitt inre, att den varelse som satt här måtte vara mycket långt kommen.

- Min vän, sa han, och ett leende lyste upp honom inifrån. Vi har alla ett yttre och ett inre medvetande. När det inre och det yttre kommit i harmoni med varandra, då har vi nått lugnet - då har vi uppnått frid. Du och din hustru bör forma dessa medvetanden så att de kommer i harmoni med varandra. Ni far illa fram med livet. Ni går inte med det. Ni vill gärna vara självständiga och gå på egen hand. Ni vill själva bestämma över era liv, det är ju klart. Men med livet självt och inte med tingen som är omkring er bör ni samarbeta. Låt livet i stället leda

er - först då kommer ni att nå det inre lugnet.

Medan han talade insåg jag att han hade rätt. Det var ju så enkelt.

Jag tittade på min hustru och hon log mot mig.

Mina tankar började åter cirkla kring detta med sfärer och frekvenser. Jag ställde frågor till Simeno om de plan som vi nu befann oss på. Var dessa de enda, eller fanns det ännu flera? Och i så fall, hur många? Och hade han besökt dem alla?

Jag tystnade och väntade på svar. Vi satt tysta länge, men jag tyckte att tystnaden knappast fanns. Den var utanför mig och inuti mig, ja, den var en del av mig. Jag tyckte att jag sjönk in i ett oerhört tomrum. Jag iakttog Simeno.

Han tittade upp och betraktade mig.

- Du vet det, svarade han. Du vet, att det finns flera plan. **Frekvenskedjan är oändlig.** Du vet, att du har en grov summerton i skalan längst ner i basen. Du låter skalan stiga och tonen blir ljusare och ljusare, sprödare och sprödare. Till slut blir den så hög att du inte kan höra den. Den försvinner ur dina öron, men du förnimmer den ännu med ditt medvetande. Då säger du: Den är borta - den finns inte mer. Men du vet inte om den har försvunnit. Du vet inte vad som har hänt. Du vet bara att du inte kan höra den och inte förnimma den. Så är det också här. Om du skulle följa denna ton genom frekvenserna, så skulle du till slut komma till en punkt, där du inte skulle uthärda längre. Det skulle göra rent fysiskt ont. Och då har du hunnit till den begränsning som både du och jag har.

Medan han talade upplevde jag hela denna skala. Jag hörde tonen och följde den uppåt tills den tycktes försvinna och hänga som en skör tråd i intet. Sedan försvann den ur mitt medvetande, men jag följde ändå med på något vis. Jag var på något sätt häftad vid den. Jag följde den återigen uppåt till dess jag tyckte mig hisna i denna svindlande tonfärd. Den blev högre och högre och jag tyckte att den började bli lite obehaglig. Den gick upp i det oändliga, men jag var fortfarande med. Men så kom det en fantastisk ton, som tycktes skära genom min själ. Jag tyckte mig vridas, tryckas ner tills mitt jag var blott ett fragment av mig själv, en spillra, som maktlös slängdes omkring i ett oändligt Kosmos. Jag var inte ens medvetande längre. *Jag var en del av något obefintligt oändligt.* Och det gjorde ont, fruktansvärt ont. Jag led under denna ton-kedja, som tycktes förfölja mig. Jag kved.

Jag blev medveten om mig själv där jag satt. Långsamt återkom jag till denna del av verkligheten. Simeno iakttog mig nyfiket, tyckte jag. Min hustru höll mig i handen, och jag kände hur hon gav mig av sin styrka.

- Där ser du, sa Simeno! *Om du eller jag skulle gå upp i de frekvenser, som vi ännu inte nått fram till i vår utveckling, så skulle vi reagera likadant båda två.* Vi kan bara inte, hur gärna vi än ville. Det är en kosmisk lag och samtidigt ett försvar. Kosmos är omtagligt på sätt och vis.

Jag kan inte säga dig hur många sådana plan det finns, och jag tror inte att det finns många som vet det. Jag har varit på en del. *Men du skulle inte i din nuvarande utveckling kunna gå högre än hit.* Då skulle det kännas som du nyss upplevde ljudet - som en rent fysisk smärta.

Din hustru har varit på en del plan, men även för henne gäller samma lagar. De gäller för alla.

Jag satt tyst och begrundande. Detta var riktigt. Jag kände det och jag hade inga argument emot. Jag tittade på Simeno. Jag tyckte att jag såg honom i en annan dager nu. Inte ens han var i stånd att komma till alla plan. Jag tyckte plötsligt, att jag hade så mycket gemensamt med denne man. Jag kände mig ha en själens sympati för honom. Också han hade sin begränsning, och det kändes skönt. Och jag beundrade honom för att han hade erkänt det.

- Ja, svarade han på mina tankar. Vi har alla vår begränsning. Det är bara i vårt dagsmedvetande på jorden som vi är så inskränkta att vi påstår att vi förstår allt. Vi vill gärna tro och låta påskina att vi är Kosmos förnämsta manifestation!

- Nej, tänkte jag, det är vi i sanning inte! Detta är väl om något den förnämsta manifestation som finns, om man nu kan säga om dessa plan att de alls är manifesterade.

Jag tyckte mig se vår jord med alla dess små kryp, som skulle föreställa människor, dessa självtutnämnda härskare. Ah, de skulle bara veta!

Jag riktigt brann av iver att få ge ut av mig själv att få berätta om denna upplevelse. Jag tyckte mig veta så mycket, och ändå jag erkände att jag visste så oändligt lite. Jag tänkte, att ju mera man tror sig veta, ju mindre vet man. Dessa ur Kosmos manifesterade sfärer var av så oändlig natur att min hjärna inte längre tycktes kunna följa med. Om jag nu skulle få veta mera, så skulle jag flyta ut i intet och upphöra att finnas till.

<< 'Gathering in the Garden'-Gilbert Williams.

Så kände jag Simenos medvetande lägga sig över mig igen. Jag tyckte, att han lyfte upp mitt medvetande, och jag förlorade kontakten med den verklighet som jag för tillfället hade omkring mig. Jag var blott ett medvetande. Och jag såg jag såg in i mitt medvetande, utan kropp. Jag bara var något: en gnista, som flöt i något oändligt. Och jag hisnade. (no:gråt)

Jag såg och jag hörde. Jag hörde hans medvetande i mig. Jag var en del av honom. Jag var han och han var jag, hur underligt det än kan låta. Men så upplevde jag det. Jag såg in i något oändligt. Det var mörker och ändå inte mörker. Det var mjukt och skyddande. *Jag var ett medvetande som flöt i detta mörker.* Jag såg mörkret och upplevde det rent fysiskt.

I detta mörker - i fjärran - långt borta, såg jag något som växte och kom närmare mitt synfält, började få konturer. Jag fick en känsla av en oerhörd kraft. **Det var en kraft som omfattade allt.** Jag var också denna kraft -**kraften var jag.** Den kom närmare, den uppfyllde mig och jag var den och den var jag. Jag såg den. Spiralen ja, jag säger spiralen. Den var och den var inte. Det var en dubbel spiral, som tycktes rotera sakta. Den roterade åt båda hållen - uppåt och neråt. Den var förbryllande. Kanske är det fel att säga att den roterade, men den var i rörelse. Mitt i denna spiral, i dess fokus, fanns en pulserande kraft som tycktes driva spiralen. Den var evig. Det var den skapande och drivande kraften inom spiralen. Den tycktes sända ut kraftströmmar, pulserande som hjärtslag, vilka tryckte spiralen uppåt och nedåt. Den gick inte att hejda. Den var evig - skulle förbli evig. Den var evig i evighet.

Jag vet att detta är obeskrivbart. *Och jag visste inom mig att om jag kunde förstå vad jag såg så skulle jag i det ögonblicket inte längre vara människa,* som vi skulle uttrycka det. Jag skulle då förstå allt - allt. Jag skulle då upphöra att vara människa.

Jag kände Simenos tankar varsamt inom mig, men jag såg honom inte, ty han var som jag endast ett medvetande som hade givit sig ut på denna färd. Jag kände att detta var Kosmos drivande princip. **Jag visste att denna spiral symboliserade evolutionen och den kraft som drev den framåt i evigheters evigheter.**

- Ja, hörde jag detta andra medvetande säga, som var Simenos. Du skulle då vara en supermänniska. Du ser detta och du förstår en del, men du förstår det inte helt. Du skulle inte kunna bära den börda som en sådan kunskap skulle föra med sig.

Då förstod jag plötsligt. Detta var jag och jag var detta. Jag kände ångest över min egen ofullkomlighet. Om detta var jag såg jag da mig själv i mitt inre seende? Hur kunde jag se mitt inre? Och hade jag fått ett inre seende? Det gick runt för mig. Och jag tyckte mig höra Skaparens ord som en viskning: Av kärlek skapade jag människan till min avbild.

Var detta Skaparens avbild - denna spiral som jag såg? Nej, det kunde den inte vara! Nej, men det var kraften som drev skapelsen framåt. Och följaktligen var allt skapat en del av den. Vi var en del av den - alla!

Alla var vi en kopia av denna spiral, och vi var också styrda av den pulserande kraft, som tycktes strömma ut från dess fokus. Även vi hade denna skapelsens kraft inom oss. Jag lyftes upp. **Jag tyckte att mitt medvetande växte.** Jag själv var nästan ingenting i vördnad inför Kosmos oändlighet. Varje del så perfekt - så nästan kusligt perfekt. **Det fanns inga misstag i Kosmos.** Jag följde denna spiral med blicken. Den tycktes vrida sig åt båda hållen, och jag fick känslan av att evolutionen går åt båda hållen. Allt är ett enda skeende - från basen till toppen och från toppen åter till basen.

Utvecklingen gick från spiralens bas till dess topp, men den gick även åt motsatt håll. Jag tänkte inom mig:

Hur många galaxer har samhörighet med detta?

Jag kände Simeno svara mig:

Det är en fråga som jag inte kan besvara. Jag vet inte heller allt. Jag kan bara svara att detta finns. Vintergatan är en del av denna spiral, som du ser framför dig. Men du kan inte fråga hur många. Det kan ingen svara på utom Upphovet.

Jag tyckte mig helt försvinna som individ i denna kolossala tankegång. Jag fanns inte. Jag tänkte med vemod på vår egen föreställningsvärld, sådan den är när vi befinner oss i vår fysiska

kropp. Vi går omkring i vårt dagliga liv. Vi ängslas för materiella ting för morgondagen, när vi i själva verket knappast kan säga att vi finns till som individer. Jag kände, att mitt medvetande inte skulle vara detsamma när jag kom tillbaka till min fysiska kropp igen.

Jag undrade varför jag hade fått se allt detta och till vilken nytta det skulle bli.

Undersök, svarade Simeno! Du kommer att få större nytta av det än du tror. Det ger dig föreställningen om att det finns en oändlighet. Men också att den på sätt och vis är begränsad till vårt medvetande. Försök att beskriva oändligheten! Kan du göra det? Du kan bara säga ordet, och därmed har du nått din begränsning.

Jag slogs av en tanke: Är detta den enda, ska vi säga, spiralen? Finns det flera sådana Gudomlighetens manifestationer ute i universum?

Vad vet jag, blev hans svar! *Jag är också begränsad.* Men var öppen. Det är inte otroligt att det finns.

Var i denna spiral, som var oändlig, fanns vi nu i vår evolution, tänkte jag?

Men jag kände plötsligt, att det inte hade någon betydelse var vi fanns i utvecklingen; **vi bara var i den.** Jag såg mig själv så liten vår jord, ja, hela vår vintergata försvinna i denna oerhörda spiral, från vilken en så förödande kraft utgick.

Vi var intet. Stoff? Nej, inte ens det.

Jag tyckte med ens att detta som vetenskapsmännen sysslade med, att utforska universums lagar var en så befängd idé. Jag kände maktlöshet vid tanken på mänsklighetens självgodhet. Det var inte vi som skulle utforska den. Vi hade att leva med i den. Gudsbegreppet suddades ut och jag tyckte att Gud var av universell natur och att han var flyktig, men ändå närvarande i allt. **Allt var Gud.**

Denna storhet kom min hjärna, mitt medvetande att nästan känna fysisk smärta. Jag var medveten om att jag bad att få komma ut. Jag visste, att jag inte skulle orka mera. Jag hade fyllt min kvot till randen.

Jag visste, att många hade snuddat vid denna spiral tidigare, och där hade deras medvetande inte mäktat mera. De hade fallit ihop, dignat under bördan av denna kunskap.

Jag visste, att jag själv skulle få mycket svårt efter denna upplevelse att kunna uppträda som 'normalt' tänkande människa efter jordiska mönster och av människor uppställda, jordiska lagar.

Jag visste, att mitt liv efter detta inte skulle bli sig likt. Samtidigt som jag var rädd, kände jag mig stark genom den inblick jag fått i Kosmos natur.

Jag insåg också, att det var en hierarki som härskade över eller planlade utvecklingen, en hierarki som i sin tur var underställd evolutionens lagar. Det fokus, som var hjärtat i evolutionen var av gudomlig natur. Kanske själva Gudsbegreppet?

Jag kände hur Simeno på något sätt la sitt medvetande över mig, och så fördes jag helt varligt tillbaka till samma plats som förut. Borta var mörkret och borta var spiralen. Jag satt på bänken som förut intill min hustru och med Simeno vid mina fötter och med den underbara naturen inför mina blickar.

Jag kände, att jag inte orkade längre, och utan att jag tänkte eller reflekterade över det så, brast jag i gråt. Jag hade upplevt allt, föreföll det mig. Storheten var så överväldigande och jag kände mig så oändligt liten. Jag grät i mitt hjärta över mig själv och över människorna.

Jag kände också, att jag älskade människorna trots alla deras brister och fel. Vi hade allt gemensamt inför Kosmos. Jag var liten och jag ville så gärna känna den trygghet som jag som barn hade intill min mor. Jag famlade efter stöd i min vilshenhet.

Då uppfattade jag min hustrus och Simenos tankar. De la sig som balsam över mitt sinne och bringade det i jämvikt. Jag kände mig skyddad och jag var tacksam i djupet av mitt hjärta över att de stod vid min sida. Men jag var dem också oändligt tacksam över att de hade visat mig dessa för sinnena förborgade ting. Jag var dock medveten om att det oerhörda som jag nyss hade upplevt hade satt sådana spår hos mig att de aldrig skulle kunna utplånas. Jag var

detta och detta var jag, och vi båda representerade evigheten i ordets fulla bemärkelse.

Ja, alla representerade vi denna evighet. Min hustru, Simeno, ja, alla, alla människor. Det var så enkelt, men ändå så svårt att beskriva med vårt jordiska språk.

Jag såg på Simeno och på min hustru. Jag var fortfarande bortom allt jag var i ett konstigt, sällsamt rus. Jag var delad på något vis.

Simeno avbröt mig i mina funderingar.

Är du nöjd? frågade han?

Nöjd!

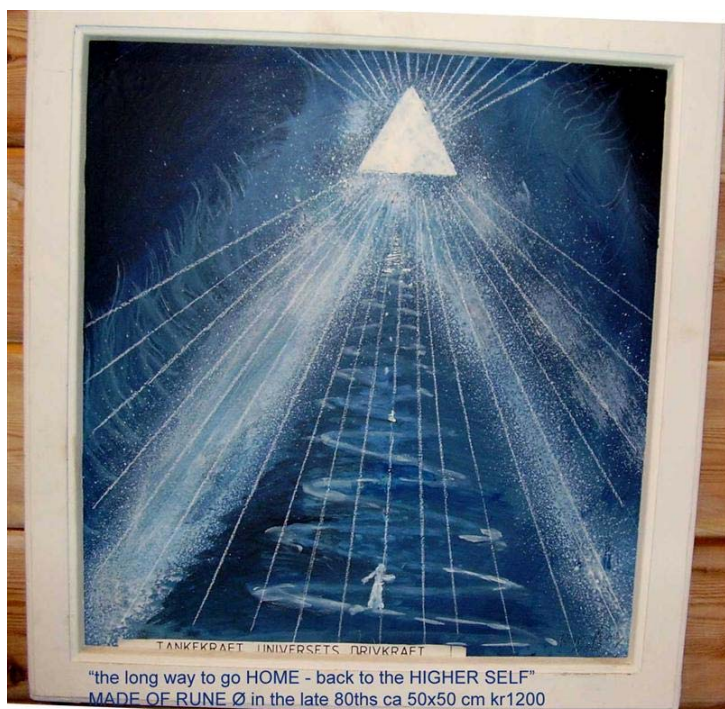
Jag visste inte vad jag skulle svara. Detta, sa jag, är så stort för mig att jag inte kan beskriva mina känslor. För ett ögonblick kände jag stor vanmakt över att inte kunna återge mina upplevelser. Där kunde jag det, medan det hände, men inte nu inför människor.

Jag satt mycket stilla. Det kändes som feber. En sällsam glöd tycktes brinna inom mig.

Jag blickade ut över den paradisiska natur, som bredde ut sig framför mig. Jag ville stanna kvar. Detta var mitt hem och skulle så bli för alltid.

Mitt liv på jorden tycktes mig så oändligt avlägset. Jag reflekterade inte över det. *Jag tyckte, att det var en helt ovidkommande historia. Detta jordiska liv i fysiskt skal tycktes mig så futtigt i all sin ofullkomlighet.* Hur kunde man stänga in människor i sådana fållor? I samhällsmönster, som varken harmonierade med naturen eller med Kosmos. Rashat, krig, avundsjuka. Allt, ja allt tycktes mig vara kaos.

Ja, svarade Simeno på mina tankar. Det tycks som om det vore ett enda kaos. ***Men även detta är ett steg i människans evolution. Det är en brytningstid som nu är inne.*** Den har nått sin kulmen. *Inte ännu, men snart står människan vid en skiljeväg. Hela jorden ska höjas i frekvens och det sker inte så smärtfritt.* Den håller på att delas, klyvas i två läger, kan man säga. Människan har äntligen blivit medveten om att det finns något bortom. Jag menar nu inte stjärnor och galaxer utan i det egna sinnet. Det finns något bortom sinnets gränsland, och det har människan nu blivit nästan viss om i sitt omedvetna. Människan skapar detta kaos, och det kommer an på var och en att finna sig själv. Vi är alla ensamma, men ändå är vi en enhet. Både i begynnelsen och vid slutet har vi gemenskapen och samhörigheten. Men nu, ja, just nu är vi ensamma i vår strävan mot målet, och väl där får vi åter känna gemenskapen.

Hela tiden som Simeno talade hade jag åter dessa associationer. Jag såg vår jord på avstånd men ändå var jag mycket nära. *Jag såg varje individ gå sin tröstlösa < marsch i evigheten.* Jag såg hur materialismens dok låg över deras skuldror, förkrympta och andligt omedvetna, fastlåsta i sitt eget tänkande, i sina sinnens fållor, där logiken och den vetenskapliga materialismen härskade.

Men så såg jag också hur det här och var på vår jord tycktes lysa upp som små bloss. De lyste upp och brann stadigt. De tycktes smitta av sig och så småningom föreföll det som om

det bildades grupper av detta sällsamma ljus. Det spred sig och till slut flammade det klart över vår jord. Det ljusa liksom förtärde det mörka, som förut varit det förhärskande. Och så småningom lyste hela vår jord i ett förklarad ljus!

Jag insåg plötsligt, att detta var vad vi hade att göra. Att tända ljus. Att ange en väg. Att väcka nyfikenhet, som så småningom skulle driva individen till fortsatt sökande. Och att detta skulle växa och till slut omfatta hela vår jord.

Jag lyftes och kände mig stark i mitt inre. Och jag uppfylldes av glädje över att kanske få vara en av dem som skulle få väcka nyfikenheten, driften till fortsatt eget sökande hos många väcka kärleken till människan.

Jag kände Simenos tanke i mitt inre:

Du får inte. Nej, ingen får tvinga någon eller uppställa något mål för andras sökande. Alla måste på egen hand komma till insikt om Kosmos och tillvarons andliga natur. Varje individ har sin egen väg, och alla kan inte trängas på samma bana. Varje individ har sitt eget speciella tänkande - och därför får man inte sätta upp regler om att så och så ska du göra.

Jag kände och visste att han hade rätt. Min väg var inte andras väg och deras var inte min. På grund av vår egen natur och på grund av våra olika miljöer var det helt naturligt att vi inte kunde ställa upp lagar för varandra.

Jag längtade efter att börja. *Men samtidigt förstod jag hur svårt det skulle bli att få någon enda individ att förstå min eller vår upplevelse.* Men jag kände också att det räckte med att bara väcka nyfikenheten, så skulle människan börja sökandet omedvetet.

Jag var uppfylld av kärlek till det totala, som jag kommit i kontakt med. Och jag visste också att detta Väsande eller detta Vara hade en oändlig kärlek till mig och till hela mänskligheten. Jag kunde för ögonblicket inte avgöra om jag var något i mig själv, men att jag är något i detta alltomfamnande, det visste jag.

Varje individ var mogen för detta nu. *Men jag var medveten om att det inte skulle gå så smärtfritt.* Många skulle känna sig splittrade och förvirrade när deras begrepp om Gudomligheten rasade samman, om de hade följt det dogmatiska tänkande som kyrkan satt upp. Men evolutionen bryter sin väg obändigt. Den låter sig inte hejdas. Den är kraften i spiralen. Och den kraft som utgår därifrån går inte att ändra eller att hejda. Den är oändlig.

Åter kände jag Simeno lägga sina tankar över mig som en slöja. De lugnade mig och tycktes varligt vagga mig som man vaggar ett barn. Jag lät mig flyta med i hans rytm och upplevde fullständig harmoni med honom. Jag kände hans tankar, lugnande och klara.

Det är slut för denna gång, tycktes de säga. Vi ska snart ses igen för att gå igenom flera av de erfarenheter du nu har fått uppleva. Men som jag sa, ditt medvetande måste vidgas. Det måste spränga sina bojor och stiga ut ur sin invanda föreställningsvärld. Nu skulle du inte orka mera. Vi får ta det försiktigt. Kom ihåg, att jag är med er i mina tankar och jag följer er alltid!

Jag visste, att han följde oss i tankarna. ***Men jag blev plötsligt rädd för att tvingas åter till jorden, som tycktes mig så avlägsen och överklig.***

Jag var dunkelt medveten om mina egna tankar och att Simeno var med mig i dem. Jag visste också, att han led med mig i min vända. Han gav mig styrka, men jag insåg också att jag var alltför bunden för de påfrestningar som skulle komma. Jag måste slipas av. Men jag hade ju hoppet att en dag få komma hit tillbaka igen. Våra resor var ju inte slut med detta. Och den vissheten gav mig styrka. Jag såg på min hustru och hon log mot mig.

Min vän, sa hon, vi ska nu tillbaka. Och du ska veta att vi ses här igen med Simeno. *Det som har blivit dig givet ska du förvalta i ditt inre och sovra mycket noga, för en dag får du användning av det. Vi ska arbeta tillsammans med Simeno och med många, många flera.*

Hon tystnade och vi satt alla tre och såg ut över denna del av vår verklighet. Jag kände att

uppbrottet närmade sig, och jag ville fördröja det så länge som möjligt. Trots att jag visste att det var nödvändigt, ville jag ändå inte acceptera att vi nu skulle återvända.

Simeno reste sig och vi gjorde detsamma. Han tog oss båda vid handen.

- Se dig omkring en sista gång här. Det dröjer kanske en tid innan du kommer åter, sa han.

Jag såg mig omkring och inandades den förtrollande skönheten. Den gjorde nästan fysiskt ont.

Om jag bara fick stanna, tänkte jag! Min fysiska kropp syntes mig så avlägsen, som en dröm som något jag hade ägt för länge sedan. Jag undrade för mig själv finns den egentligen? Jag blev osäker. Tänk om även den var en illusion! Tanken kom och gick, men jag var

samtidigt medveten om att den var riktig även min kropp var på sätt och vis en villa. Mer hann jag inte tänka förrän vi åter stod i <pelarsalen, där vi hade varit tidigare. Och Simeno stod vid min sida. Jag såg portalen och undrade om vi även nu måste gå igenom den för att komma ut ur denna värld.

< ide på portal/dim.dørr

Ja, svarade Simeno. Det måste ni göra. Ni måste ta på er det skal som ni förlorade när ni gick hit in i denna frekvens.

Min hustru tog min hand och vi beredde oss att gå igenom portalen igen. Simeno la sina händer på våra skuldror:

Vi följer er, sa han. Var inte oroliga för hur vi gör det. Vi följer er bara. Farväl! Och må ni vara välsignade!

Vi vände oss om och gick mot portalen och jag kände ett djupt vemod. Jag ville gråta och min känsla för denna individ växte tills den fyllde mig helt.

Vi kom fram till portalen och vände oss om en sista gång. **Simeno lyfte sina händer emot oss i en välsignande gest där han stod, skimrande i ljuset.** Högre och strålade tycktes han mig som en Kristusgestalt. Sakta vände vi oss om och gick ut genom portalen.

Effekten var hemsk. Jag tyckte, att denna verklighetstrogn värld där utanför gjorde riktigt ont att se. Jag blev stående ville vända om och springa tillbaka dit in igen. Jag kände mig osäker, vilsen. Tänk så grovt tillyxat allting var! Jag såg på gatan och husen - hur ofullkomliga -ingen symmetri. Det var en parodi på fullkomligheten. Jag såg på min hustru.

Även hon hade samma tankar som jag. Men hon hade varit med om detta förut, och hon sa:

- Man vänjer sig. Man måste vänja sig vid detta. Förut hade vi inget att jämföra detta med och då tyckte vi att det var fullkomligt. Men nu, när vi har minnesbilder av något som är förmer, då ser vi bristerna och felen.

Men, undrade jag, hur blir det när vi är åter i vår fysiska kropp? Blir inte då vår verklighet som vi uppfattar den nästan outhärdlig?

- Både ja och nej, svarade hon. Vi har minnet av detta med oss och det lyfter oss ur den vardag och de brister som vi då ser omkring oss. Blir det outhärdligt kan vi flykta i tanken och återuppleva skönheten som vi sett.

Hon hade rätt och samtidigt tyckte jag mig förstå att allt var en väg, att allt ledde till detta. Musik, konst, ja, allt, beroende på vilken inriktning vi hade.

Vi vandrade sakta bort. Jag vände mig om och tittade än en gång på portalen, som vi nyss hade passerat igenom. Jag tyckte mig fortfarande höra Simenos tankar inom mig.

Du har rätt, tycktes de viska till mig. Allt är en väg. ***Ta den väg som passar dig och låt andra ta sina vägar. Alla är inte lika.*** Men ge dem nyfikenhet att börja bygga med. Låt dem använda sig av den som en bro. Tänk i kärlek, ge dem kärlek - det är Kosmos grundläggande princip.

Ja, tänkte jag, kärlek är ordet, kärlek är nyckeln. Men ordet har ingen betydelse - innebörden betyder allt.

Jag såg på denna portal, medan ordet och känslan ekade inom mig som i ett stort rum:
KÄRLEK, KÄRLEK, KÄRLEK!

Kärlek var förståelse och förståelse var kärlek. Ja, allt var kärlek beroende på hur människan själv uppfattade det.

Jag blev åter medveten om bruset omkring oss och jag såg individerna. Men jag tyckte, att jag var på avstånd ifrån dem. Jag var som i ett tomrum utanför dem iakttagare på avstånd, men ändå nära.

Vi kom ut på gatan och jag fann att bilden var sig lik i stort sett. Det var samma gata. Folk gick omkring på den som förut.

Plötsligt kände jag att jag inte orkade mera. Jag ville tillbaka till jorden. ***Jag ville återvända ner och samla ihop allt detta inom mig själv, sovra och analysera.*** Allt var kaos inom mig. Min hustru såg på mig och hon förstod mig i mina kval.

Vi ska återvända, sa hon. Men vi kan inte resa så hastigt som vi gjorde när vi kom hit opp. Både du och jag måste gå ner - jag ville nästan säga gå ner i varv och lugna oss. Vi sätter oss här, sa hon!

Och nästan som ur intet var där en bänk. Vi satte oss och jag tyckte, att jag flöt undan och blev skyddad från omvärlden.

Långsamt återvände jag till mig själv igen. Jag hade varit bortom och var nu på väg - på väg mot vad, undrade jag inom mig själv? ***Jo, på väg mot illusionernas värld. Jag visste i det ögonblicket att inget kunde eller någonsin skulle bli sig likt mera i min fysiska tillvaro.*** Vi satt en lång stund, och tankarna slutade att röra sig. Jag var bara stillhet i mörker långt borta. Och jag tyckte att jag återigen såg spiralen, som likt ett evigt monument svävade i intet.

Min hustru väckte mig ur mina tankar.

- Vi kan gå nu, sa hon.

- Är du klar?

Ja, jag var klar.

Vi går, sa jag. Jag vill ner.

Hon tog mig i handen och jag upplevde glidningen - tyckte att jag gled på en slöja av ljus och färger, som skimrade och levde, som kom och försvann, tills jag blev medveten om att vi var stilla.

Jag fick långsamt tillbaka mitt seende. Jag såg att vi var tillbaka i vårt eget sovrum. *Väktarna fanns kvar vid bädden.* Men när vi kom, tycktes de lösas upp i intet. De bara försvann. Jag kunde inte reflektera över att de försvann, jag kunde över huvud taget inte förvånas. Jag undrade för mig själv:

Är jag verkligen samma individ som gick ut?

Skillnaden var stor. Jag tyckte, att jag visste så oerhört mycket, och jag såg klart hur stor förändring jag hade genomgått.

Jag tittade på min hustru. Hon var åter iklädd samma dräkt som när vi gick. Också jag hade samma dräkt. Men runt om henne tycktes det skimrande ljuset dröja kvar. Jag tittade på mig själv. Samma ljus hade också jag! Jag förstod, att vi hade absorberat en del av den kraft som vi fått oss given och att den också skulle ha en viss inverkan på vår fysiska kropp.

Jag såg på våra kroppar. *Nej, jag kunde inte känna någon samhörighet med kroppen där den låg. Den såg alltför motbjudande ut.* Äcklig helt enkelt i sin ofullkomlighet. Än en gång ryggade jag tillbaka inför tvånget att dra på mig detta skröpliga skal.

Ett skal var det. Just nu uppfattade jag mig som verklig i den gestalt jag hade. Jag tittade på min hustru.

- Är det möjligt, undrade jag? Kan jag slippa? Min hustru såg på mig och jag kände hennes medlidande. Och jag insåg att det var omöjligt.

När det så är bestämt, sa hon. Inte förr. Vi har ingen rätt till det. ***Och det kommer heller inte att ske förrän den uppgift vi har att uträtta är fullbordad.***

Jag visste det och skämdes en smula över min fråga.

Jag tittade mig omkring och tyckte att allt var så underligt. Jag kunde inte riktigt fatta att vi var samma människor som hade gått ut på denna färd.

Jag såg på min kropp och visste, att jag strax skulle vara en del av den igen.

Jag slöt ögonen. Jag vet inte hur det gick till, men när jag öppnade dem igen så låg jag och tittade upp i taket.

Sakta blev jag medveten om att jag var tillbaka i min kropp igen. Jag kände kläderna och tyngden av de föremål som jag hade omkring mig. *Men fastän jag var här var jag fortfarande bortom - i den del av verkligheten som vi kallar överklig.*

Jag slöt ögonen igen och kände en stilla glädje inom mig. Jag visste något. ***Och den vissheten gav mig styrkan som jag behövde för att uthärda vardagen.***

[Ljudbok av denna i mp3- i 4 delar](#)